

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄Κο 1,30)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΓ΄
ΜΑΡΤΙΟΣ 2018
Ἀρ. Φύλ. 867

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 867, ΜΑΡΤΙΟΣ 2018

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση, καλλιτεχνική επίμελεια:

«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού

IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Περιεχόμενα

Υπομονή, πρόγευση παραδείσου	67
Παράδοξος γάμος	68
Του παραδείσου τά κλειδιά (ποίημα).....	71
Ή πίστη του πατριάρχη Άβραάμ.....	72
Διάκονος τών άγιων λειψάνων	74
Παλιγγενεσία	76
Ό πολέμαρχος του Μοριά	
Δημήτρης Πλαπούτας.....	78
Ό Εύαγγελισμός της Θεοτόκου	80
Καί εϋζωνας καί άγιος!	82
Άκου, ούρανέ! (ποίημα).....	84
Έγερτήρια σαλπίσματα	85
Τά παραλειπόμενα ενός συλλαλητηρίου	88
Έκδηλώσεις της Αδελφότητος	91
Τό θαῦμα του Άι-Γιώργη (διήγημα).....	92
Συζητώντας τά γεγονότα... ..	94

‘Υπομονή, πρόγευση παραδείσου

‘Έχει έναν πολύ απλό και πρόσφορο τρόπο ή αγία μας ‘Εκκλησία νά καθιστά αισθητό στην κοινωνία τό κήρυγμά της καί πρακτικά τά παραγγέλματα πρὸς τὰ μέλη της: τὰ βαπτιστικά ὀνόματα τῶν παιδιῶν της. Χιλιάδες εἶναι τὰ ὀνόματα ἀγίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν, πού μέ τήν ὁσιακή ζωή τους ὁμολόγησαν τήν πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό κι ἔμειναν στήν ἱστορία σύμβολα καί πρότυπα γιά τίς ἐπερχόμενες γενιές τῶν χριστιανῶν.

‘Ένα τέτοιο ὄνομα, ὑπόμνηση σπουδαίας ἀρετῆς, σημειώνεται στό συναξάρι τῆς 13ης Μαρτίου. Εἶναι τό ὄνομα Ὑπομονή, τό μοναχικό ὄνομα τῆς πονεμένης αὐτοκράτειρας Ἑλένης Δραγάση, θυγατέρας ἐνός ἀπό τούς πολλούς ἡγεμόνες-κληρονόμους τοῦ σέρβου βασιλιᾶ Στέφανου Δουσάν. Ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ Μαυροῦλ Παλαιολόγου καί μητέρα τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, Κωνσταντίνου ΙΑ΄ Παλαιολόγου.

Ἡ «ἀγία Δέσποινα», ὅπως τήν ὀνομάζει ὁ Γεώργιος Φραντζῆς, συνέδεσε τήν ἔννοια τοῦ μοναχικοῦ τῆς ὀνόματος μέ τόν τρόπο ἀντιμετώπισης τῶν εὐτυχῶν στιγμῶν καί τῶν ἀπειρῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς της. Ἀναδείχθηκε ὄνομα καί πράγμα Ὑπομονή καί τελικά κέρδισε τή δόξα τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλά καί σέ μᾶς ἡ Ὁσία, μέ τό ὄνομα καί τή ζωή της, σηματοδοτεῖ τόν μοναδικό δρόμο γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, αὐτόν πού ὁ ἴδιος ὁ Κύριος συνέστησε: «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν» (Λκ 21,19).

Δέν εἶναι εὐκόλο νά κάνεις ὑπομονή. Εἶναι ὅμως ἀπόλυτα ἀναγκαῖο. Ἰδιαίτερα σήμερα, πού σέ ἓνα μεγάλο φάσμα τῆς ζωῆς μας κυριαρχεῖ ὁ αὐτοματισμός, ἡ βιασύνη, τό ἀγχος, ἡ νευρικότητα, νιώθουμε ἔντονη τήν ἀνάγκη γιά μιά «ἀνάσα ψυχῆς». Αὐτό προσφέρει ἡ ὑπομονή.

«Ἡ ὑπομονή· αὐτή εἶναι πρό πάντων ἡ βασίλισσα τῶν ἀρετῶν, τό θεμέλιο τῶν κατορθωμάτων, τό ἀκύμαντο λιμάνι, ἡ εἰρήνη στόν καιρό τοῦ πολέμου, ἡ γαλήνη στήν τρικυμία, ἡ ἀσφάλεια στίς μηχανορραφίες, ἡ δύναμη πού κάνει ὅποιον τήν ἐπιτύχει πιό στερεό καί ἀπό τό διαμάντι». Τή διαβεβαίωσή του αὐτή ἐπικυρώνει μέ τήν ἴδια τή ζωή του ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Ὁ ἴδιος Ἅγιος παρηγορώντας τή διακόνισσα Ὀλυμπιάδα τή συμβουλεύει: «Ἀναλογιζόμενη τήν ἀνταμοιβή τῆς ὑπομονῆς, πρόσφερε θυσία στόν Θεό τό νά ὑπομένεις γενναῖα ὅσα συμβαίνουν καί νά τόν δοξάζεις πάντοτε».

Νά τό μυστικό τῆς ὑπομονῆς. Ἡ ἐξάρτησή μας ἀπό τόν Θεό, ἡ βέβαιη πίστη ὅτι Ἐκεῖνος θά ἐκφέρει τήν τελική κρίση γιά τά πάντα. Πρόγευση τῆς μελλούσης πραγματικότητος εἶναι ἡ ὑπομονή, προσμονή καί ἀναμονή τοῦ Κυρίου. Αὔξανε, Κύριε, τήν πίστη μας, γιά νά τρέφει τήν ὑπομονή μας!

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΓΑΜΟΣ

Στόν πρώτο Οἶκο τῆς Δ' Στάσεως τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου ψάλλουμε μεταξύ ἄλλων πρὸς τὴν Θεοτόκο: «Χαῖρε, πιστοὺς Κυρίῳ ἀρμόζουσα»· δηλαδή, «χαῖρε, σύ πού ἀρμόζεις τούς πιστοὺς μέ τόν Κύριο».

Τό ρῆμα «ἀρμόζω» σημαίνει ἐδῶ «ἐνώνω μέ τὰ δεσμά τοῦ γάμου». Ὁ ποιητής τοῦ Ἀκαθίστου ἐμπνέεται στό σημεῖο αὐτό ἀπό τό χωρίο Β' Κο 11,2, ὅπου ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται στόν γάμο τοῦ Χριστοῦ μέ τὴν Ἐκκλησία· «διότι νιώθω γιά σᾶς ζῆλο θεϊκό· διότι σᾶς ἔνωσα μέ τὰ δεσμά τοῦ γάμου («ἡρμοσάμην») μ' ἓναν ἄνδρα, τόν Χριστό, γιά νά σᾶς παρουσιάσω σ' αὐτόν σάν ἀγνή παρθένο».

Ὁ Θεός δημιούργησε τόν κόσμο γιά τόν ἄνθρωπο. Ὅ,τι ὑπάρχει, ὑπάρχει γιά νά εὐφραίνει τό ξεχωριστό αὐτό πλάσμα, τό ὁποῖο ὁ Δημιουργός προίκισε μέ τὴν εἰκόνα του. Καί τόν ἄνθρωπο; Τόν ἄνθρωπο τόν δημιούργησε γιά τόν ἑαυτό του. Τόν ἔπλασε γιά νά γίνει μέτοχος τῆς ζωῆς του, γιά νά ζήσει αἰώνια μέσα στό φῶς του. Καί γιά νά τό ἐπιτύχει αὐτό τοῦ χάρισε τὴν Ἐδέμ καί τὴν δυνατότητα νά ἀπολαμβάνει τὴν ἄμεση καί ζεστή παρουσία του, ὅπως μία σύζυγος χαίρεται τόν σύζυγό της. Ὡστόσο ὁ ἄνθρωπος ἀποδείχθηκε ἀνάξιος αὐτῶν τῶν μοναδικῶν δωρεῶν. Παραδόθηκε ἀπερίσκεπτα στὴν ἁμαρτία μέ ἀποτέλεσμα ὁ δεσμός τῆς συζυγίας του μέ τόν Θεό νά διακοπεῖ. Καί ὄχι μόνον αὐτό. Μέ τό πέρασμα τῶν χρόνων καί τῶν γενεῶν ἡ ἀνθρωπότητα ξέχασε τόν ἀληθινό Θεό καί ἄρχισε νά μοιχεύει μέ ψευδοθεούς.

Ἀναφέρθηκα σέ «συζύγους» καί «συζυγία», διότι, ὅπως δείχνει ὅλη ἡ Βίβλος, ἔτσι θέλει ὁ Θεός τὴν σχέση του μέ τόν ἄνθρωπο. Δέν εἶναι θεός πού ἀπειλεῖ καί φοβερίζει. Εἶναι ὁ στοργικός νυμφίος τῶν ψυχῶν μας πού μᾶς προστατεύει, μᾶς τρέφει καί μᾶς σκεπάζει κάτω ἀπ' τὰ φτερά τῆς ἀγά-

πης του. Ἐμεῖς ὅμως τόν προδώσαμε, θά πεῖς. Κι αὐτό τό διόρθωσε. Ἐνῶ λοιπόν ὁδεύαμε μέ μαθηματική ἀκρίβεια πρὸς τόν ἀφανισμό μας, ἐπενέβη καί μᾶς ἔσωσε. Τί ἔκανε; Μᾶς τό περιγράφει πολύ γλαφυρά ὁ ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος στήν Β΄ ὁμιλία του «Πρὸς Εὐτρόπιον»:

«...Κι αὐτός ὁ τόσο μέγας καί τρανός (ὁ Κύριος) πεθύμησε πόρνη (τήν ἀνθρώπινη φύση). Γιατί; Γιά νά τήν ἀναπλάσει ἀπό πόρνη σέ παρθένο. Γιά νά γίνει ὁ νυμφίος της. Τί κάνει; Δέν τῆς στέλνει κάποιον ἀπό τοὺς δούλους του... ἀλλά καταφθάνει αὐτός ὁ ἴδιος ὁ ἐρωτευμένος... Ἐπειδὴ δέν μπορούσε ν' ἀνέβει ἐκείνη στά ψηλά, κατέβηκε ἐκεῖνος στά χαμηλά. Ἐρχεται στήν καλύβα της. Τήν βλέπει μεθυσμένη. Καί μέ ποιόν τρόπο ἔρχεται; Ὅχι μέ ὀλοφάνερη τήν θεότητά του, ἀλλά γίνεται ἐντελῶς ἴδιος μαζί της, μήπως βλέποντάς τον τρομοκρατηθεῖ, μήπως λαχταρήσει καί τοῦ φύγει. Τήν βρίσκει καταπληγωμένη, ἐξαγριωμένη, ἀπό δαίμονες κυριευμένη. Καί τί κάνει; Τήν παίρνει καί τήν κάνει γυναῖκα του. Καί τί δῶρα τῆς χαρίζει; Δαχτυλίδι. Ποιό δαχτυλίδι; Τό ἅγιο Πνεῦμα. Ἐπειτα λέει: - Δέν σέ φύτεψα στὸν Παράδεισο;

- Ναί, τοῦ λέει.

- Καί πῶς ξέπεσες ἀπὸ ἐκεῖ;

- Ἦρθε καί μέ πῆρε ὁ Διάβολος ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

- Φυτεύτηκες στὸν Παράδεισο καί σ' ἔβγαλε ἔξω. Νά! σέ φυτεύω μέσα μου. Δέν τολμᾷ νά μέ πλησιάσει ἐμένα. Ὁ ποιμένας σέ κρατάει καί ὁ λύκος δέν ἔρχεται πιά.

- Ἀλλὰ εἶμαι, λέει, ἀμαρτωλὴ καί βρόμικη.

- Μὴ μοῦ σκοτίζεσαι, εἶμαι γιατρός.

Δῶσε ἐδῶ μεγάλη προσοχή. Κοίταξε τί κάνει. Ἦρθε νά πάρει τήν πόρνη, ὅπως αὐτὴ -τό τονίζω- ἦταν βουτηγμένη στήν βρόμα. Γιά νά μάθεις τὸν ἔρωτα τοῦ Νυμφίου. Αὐτό χαρακτηρίζει τὸν ἐρωτευμένο: τό νά μὴ ζητάει εὐθύνες γιὰ ἀμαρτήματα, ἀλλὰ νά συγχωρεῖ λάθη καί παραπατήματα.

Πιὸ πρὶν ἦταν κόρη τῶν δαιμόνων, κόρη τῆς γῆς, ἀνάξια γιὰ τήν γῆ. Καί τώρα ἐγίνε κόρη τοῦ βασιλιᾶ. Κι αὐτό γιατί ἔτσι θέλησε ὁ ἐρωτευμένος μαζὶ της. Γιατί ὁ ἐρωτευμένος δέν πολυνοιάζεται γιὰ τήν συμπεριφορὰ του. Ὁ ἔρωτας δέν βλέπει ἀσχήμια. Γι' αὐτό καί ὀνομάζεται ἔρωτας, ἐπειδὴ πολλές φορές ἀγαπᾷ καί τήν ἀσχημη.

Ἔτσι ἔκανε καί ὁ Χριστός. Ἀσχημη εἶδε καί τήν ἐρωτεύτηκε καί τήν ἀνακαινίζει. Τήν πῆρε ὡς γυναῖκα, καί ὡς κόρη του τήν ἀγαπᾷ, καί ὡς δούλη του τήν φροντίζει, καί ὡς παρθένο τήν προστατεύει, καί ὡς παράδεισο τήν τειχίζει, καί ὡς μέλος τοῦ σώματός του τήν περιποιεῖται. Τήν φροντίζει ὡς κεφαλὴ της ποὺ εἶναι, τήν φυτεύει ὡς ρίζα, τήν ποιμαίνει ὡς ποιμένας. Ὡς νυμφίος τήν παίρνει γυναῖκα του, καί ὡς ἐξιλαστήριο θῦμα τήν συγχωρεῖ, ὡς πρόβατο θυσιάζεται, ὡς νυμφίος τήν διατηρεῖ μέσα στήν ὁμορφιά, ὡς σύζυγος φροντίζει νά μὴν τῆς λείψει τίποτα. Ὡ, Σὺ Νυμφίε, ποὺ ὁμορφάι-

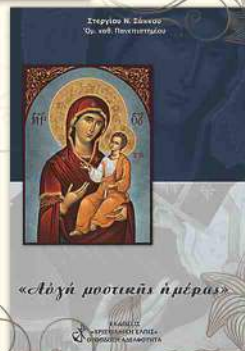
νεις τόσο τήν ἀσχήμια τῆς νύφης!»*.

Αὐτός λοιπόν ὁ τόσο παράδοξος γάμος καί ἀσύλληπτος γιά τόν ἀνθρώπινο νοῦ τελέστηκε στὸν ἀχειροποιήτο ναό τῶν σπλάγχνων τῆς παρθένου Μαρίας. Γι' αὐτό τήν ὑμνοῦμε καί τήν μακαρίζουμε. Διότι ἂν καί κοινός ἄνθρωπος ἀξιώθηκε νά δεχτεῖ στήν μήτρα της τόν Θεό καί νά τόν ντύσει μέ σάρκα καί αἷμα. Ἔτσι «ἁρμόζει» τοὺς πιστοὺς μέ τόν Κύριο. Ὅσοι μετέχουμε στήν Ἐκκλησία καί ἀποτελοῦμε τό σῶμα καί τήν νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἀπολαμβάνουμε αὐτή τήν χάρη λόγῳ τῆς παναγίας Μητέρας Του. Πῶς ἀλλιῶς θά Τόν ἀγγίζαμε, πῶς θά Τόν κοινωνούσαμε, ἂν δέν γινόταν ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς;

Εἶχε βέβαια ἡ Παρθένος κάτι πού τήν ἔκανε ξεχωριστή ὄχι μόνο ἀνάμεσα στίς γυναῖκες τῆς ἐποχῆς της ἀλλά καί ὅλων τῶν αἰώνων. Ποιό; Τήν ἀρετή της. Αὐτή εἴλκυσε τήν εὐλογία τοῦ Κυρίου καί ἔγινε ἡ Μαρία ἡ «κεχαριτωμένη» (Λκ 1,28). Αὐτή ὀφείλουμε νά μιμηθοῦμε ὅλοι οἱ πιστοί γιά νά γεννήσουμε τόν Χριστό ὄχι ἀσφαλῶς μέ τόν τρόπο πού τόν γέννησε ἡ Παρθένος, ἀλλά πνευματικά, στήν μήτρα τῆς καρδιᾶς μας. Ἡ πιστή καρδιά, ὅπως λέει ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, ὀφείλει νά εἶναι γόνιμη γιά τόν Θεό -νά τό προσέξουμε αὐτό. Ἡ στειρότητά της δέν ταιριάζει στοὺς Χριστιανούς.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

* Τό κείμενο ἐλήφθη ἀπό τήν ἱστοσελίδα τῆς Ἱ. Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Καρέα.

«Ὁ ΠΑΝΥΜΝΗΤΕ ΜΗΤΕΡ!» «ΑΓΗ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΗΜΕΡΑΣ»

Στ. Ν. Σάκκου

Μέ λόγο ἀπλό ἀλλά
καί βαδιά θεολογικό
ἐρμηνεύονται
Οἴκοι καί Χαιρετισμοί
τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου,
παρουσιάζοντας
τό μεγαλεῖο
τῆς μοναδικῆς προσωπικότητάς
τῆς Παναγίας μας.

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ

Βασιλείς του Παραδείσου οί Πρωτόπλαστοι,
του ανθρώπινου του γένους ή εύλογημένη άπαρχή.
Τής γής ό πλούτος όλάκερος δικός τους.
Κοσμοκράτορες πανίσχυροι, μοναδικοί.
Μά βρήκε ό έχθρός άφύλακτη μία σχισμή
στού έγωισμού τους τήν Κερκόπορτα.
Κι έφτασε μόνο μία στιγμή
κι οί βασιλείς οί ένδοξοι
βρεθήκανε ρακένδυτοι, γυμνοί,
δεμένοι χειροπόδαρα
στού έχθρου τό μελανό φαρί.
Όμως γιά δές! Μία μικρή κόρη,
πεντάρφανη καί μοναχή, κόρη χαριτωμένη,
μέσα στήν άγκαλιά της όλο τό φώς κρατά
καί στ' άπαλά της χέρια
του Παραδείσου τά χαμένα τά κλειδιά.
Γονάτισε ό ούρανός
μπροστά στήν ταπεινή της τήν καρδιά
καί μās έχάρισε τόν Λυτρωτή του κόσμου,
τών βασιλιάδων Βασιλιά.
Μέ τήν άκρατη ύπακοή της
διέλυσε ώσάν άθύρματα παιδιού
τά όπλα του πανάρχαιου έχθρου
κι ύψώθηκε Βασίλισσα
στόν θρόνο τ' ούρανού.
Γλυκειά μας μάνα Παναγιά,
δώσε καί σέ μās, τά φτωχά σου τά παιδιά,
τή θεία σου κληρονομιά.
Μάθε μας τής ταπεινοφροσύνης σου
τά άγια μυστικά.
Συμβασιλείς κι έμείς να ύμνήσουμε μαζί σου
τόν Βασιλιά τής δόξης
στού Παραδείσου τήν άτέρμονη χαρά!

Δέσποινα Δαμιανίδου

Ἡ πίστη τοῦ πατριάρχῃ Ἀβραάμ

Ἡ ἐξιστόρηση τῆς ζωῆς τοῦ πατριάρχῃ Ἀβραάμ ἐκτείνεται σέ δεκατέσσερα κεφάλαια τῆς Γενέσεως (βλ. 11, 26-25,10). Μέσα σ' αὐτά λάμπει ἡ πίστη του, καθώς καλλιεργείται σταδιακά καί πετυχαίνει ὁλοένα καί μεγαλύτερα ἄλματα. Σάν καλός προπονητής ὁ Θεός θέλησε μέ τή συνεχή ἐξάσκηση νά ὁδηγήσει τόν σπουδαῖο ἀθλητὴ στήν ὑψιστὴ ἐπίδοση, στήν ὑψηλότερη κορυφή τῆς πίστεως. Ἔγινε ἔτσι ὁ Ἀβραάμ τό αἰώνιο πρότυπο τοῦ πιστοῦ καί ὁ πατέρας ὅλων τῶν πιστῶν (βλ. Ρω 4,11) μελῶν τοῦ νέου Ἰσραήλ, τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ μεγαλύτερη ἀσφαλῶς δοκιμασία τῆς πίστες του ἦταν ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ. Ὁ Θεός, γιά νά ἀποδείξει ὅτι ὁ πιστός του Ἀβραάμ τόν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ ὅλα, τόν δοκίμασε σέ ὅ,τι τοῦ ἦταν πιό ἀγαπητό. Τοῦ ζήτησε νά θυσιάσει τόν μονάκριβο καί πολυαγαπημένο του γιό· τόν γιό τῆς θεϊκῆς «ἐπαγγελίας» καί τῆς ἐλπίδας του, πού τόν περίμενε τόσα χρόνια! Αὐτόν μέ τόν ὁποῖο, ὅπως τόσες φορές τοῦ τό εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ Θεός, θά γίνονταν ἀμέτρητοι οἱ ἀπόγονοί του, ἀλλά καί θά εὐλογοῦνταν ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς.

Γένεσις 22,1-13 (Μετάφραση)

1. Ὁ Θεός ὑπέβαλε σέ δοκιμασία τόν Ἀβραάμ καί τοῦ εἶπε: «Ἀβραάμ, Ἀβραάμ!». Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε: «Ἐδῶ εἶμαι!».

2. Καί ὁ Θεός τοῦ εἶπε: «Πάρε τόν γιό σου τόν ἀγαπητό, τόν Ἰσαάκ, πού τόσο ἀγάπησες, καί πήγαινε στήν τοποθεσία «Ὑψηλή» καί πρόσφερε τόν ὡς ὁλοκαύτωμα ἐκεῖ σ' ἓνα ἀπὸ τά βουνά πού θά σοῦ ὀρίσω».

3. Σηκώθηκε, λοιπόν, τό πρωί ὁ Ἀβραάμ καί σαμάρωσε τήν ὄνο του. Πῆρε μαζί του δύο δούλους καί τόν Ἰσαάκ, τόν γιό του, καί ἀφοῦ ἔσχισε ξύλα

γιά τή θυσία τοῦ ὁλοκαυτώματος, ξεκίνησε· καί τήν τρίτη ἡμέρα ἔφτασε στόν τόπο πού τοῦ εἶχε ὀρίσει ὁ Θεός.

4. Ὑψωσε τά μάτια του ὁ Ἀβραάμ καί εἶδε ἀπὸ μακριά τόν τόπο.

5. Καί εἶπε ὁ Ἀβραάμ στούς δούλους του: «Καθίστε ἐδῶ μέ τήν ὄνο. Ἐγώ καί τό παιδί μου θά πορευθοῦμε ὡς ἐκεῖ καί, ἀφοῦ προσκυνήσουμε, θά ἐπιστρέψουμε κοντά σας».

6. Πῆρε, λοιπόν, ὁ Ἀβραάμ τά ξύλα γιά τό ὁλοκαύτωμα καί τά φόρτωσε στόν γιό του Ἰσαάκ. Πῆρε καί ὁ ἴδιος στά χέρια του τή φωτιά καί τό μαχαίρι

καί προχώρησαν οἱ δύο μαζί.

7. Ὁ Ἰσαάκ εἶπε στόν Ἀβραάμ τόν πατέρα του: «Πατέρα μου!». Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Τί συμβαίνει, παιδί μου;». Καί εἶπε: «Νά, ἔχουμε τή φωτιά καί τά ξύλα. Ποῦ εἶναι ὁμως τό πρόβατο γιά τή θυσία τοῦ ὀλοκαυτώματος;».

8. Ἀποκρίθηκε τότε ὁ Ἀβραάμ: «Ὁ Θεός ὁ ἴδιος θά φροντίσει γιά τό πρόβατο τῆς θυσίας, παιδί μου». Καί συνεχίζοντας τήν πορεία οἱ δύο μαζί

9. ἦλθαν στήν τοποθεσία τήν ὁποία εἶχε ὀρίσει ὁ Θεός. Ἐκεῖ ὁ Ἀβραάμ ἔκτισε τό θυσιαστήριο καί τοποθέτησε πάνω του τά ξύλα. Ἐπειτα ἔδεσε χειροπόδαρα τόν γιό του Ἰσαάκ καί τόν ἔβαλε στό θυσιαστήριο, πάνω στά ξύλα.

10. Καί ἄπλωσε ὁ Ἀβραάμ τό χέρι

του νά πάρει τό μαχαίρι, γιά νά σφάξει τόν γιό του.

11. Τότε ὁμως ἄγγελος Κυρίου τόν κάλεσε ἀπό τόν οὐρανό καί τοῦ εἶπε: «Ἀβραάμ, Ἀβραάμ!». Καί αὐτός ἀποκρίθηκε: «Ἐδῶ εἶμαι!».

12. Καί τοῦ εἶπε: «Μή βάλεις χέρι στό παιδί σου καί μήν τοῦ κάνεις κανένα κακό! Τώρα πραγματικά ἔγινε γνωστό ὅτι σύ εὐλαβεῖσαι τόν Θεό καί δέν λυπήθηκες τόν γιό σου τόν ἀγαπητό γιά χάρη μου».

13. Τότε σήκωσε τά μάτια του ὁ Ἀβραάμ καί εἶδε· καί νά, ἓνα κριάρι κρεμασμένο ἀπό τά κέρατα στό φυτό Σαβέκ. Ὁ Ἀβραάμ πήγε καί πήρε τό κριάρι καί τό πρόσφερε ὡς ὀλοκαύτωμα στή θέση τοῦ γιοῦ του Ἰσαάκ.

Μεγαλειώδης ἡ στάση τοῦ πιστοῦ Ἀβραάμ! Εἶναι τόση ἡ ἐμπιστοσύνη του στόν Θεό, πού δέν ἐκφράζει καμία ἀντίρρηση οὔτε ἔστω κάποια ἀπό τίς πολλές γιά μᾶς εὐλογες ἀπορίες. Χωρίς καθυστέρηση καί ἀναβολή, σηκώνεται πρῶι πρῶι καί ἐτοιμάζεται γιά τή θυσία. Ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως εἶναι ἔτοιμος νά ἐγκαταλείψει τά πάντα, ἐκτός ἀπό τόν Θεό! «Ἡ πατρική καρδιά του καιγόταν», σημειώνει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «μά νικούσε ἡ πίστη του». Καί βέβαια, τό νά δείχνουμε ἐμπιστοσύνη στόν Θεό ὅταν ἀπολαμβάνουμε τίς εὐλογίες του εἶναι ἀπλό. Ἀλλά μπροστά στά ἀδιέξοδα; Τότε πού τά «πῶς» καί τά «γιατί» μένουν ἀναπάντητα; Τότε εἶναι ἡ ὥρα νά κριθεῖ ἡ πίστη μας· νά φανεῖ ἂν πράγματι τόν ἐμπιστευόμαστε, ἂν ἔχουμε τή βεβαιότητα πῶς πίσω ἀπ' ὅλα κρύβεται ἡ ἀσύλληπτη ἀγάπη καί φροντίδα του γιά μᾶς. Τά ἴδια τά γεγονότα, βέβαια, στή συνέχεια τό ἀποδεικνύουν: Ἀνεξίχνιαστα τά σχέδια τοῦ Θεοῦ μας!

Ζητώντας ἀπό τόν Ἀβραάμ νά θυσιάσει τόν μονάκριβο καί ἀγαπημένο του γιό, μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός μία συγκλονιστική προτύπωση τῆς θυσίας τοῦ δικοῦ του Υἱοῦ, τοῦ μονογενοῦς καί ἀγαπητοῦ. Τόν Ἰσαάκ, βέβαια, τόν παρέλαβε ὁ πατέρας του ζωντανό ἀπό τό θυσιαστήριο. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός ὁμως «τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφέισατο» (Ρω 8,32) γιά τή δική μας σωτηρία!

Ἔστειλε ὁ Θεός ἓνα κριάρι στόν πιστό του δοῦλο γιά τή θυσία. Τό εἶδε ὁ Ἀβραάμ νά κρέμεται ἀπό τά κέρατά του σ' ἓναν θάμνο. «Σαβέκ» ὀνόμασε τό φυτό ἐκεῖνο· δηλαδή «φυτό ἀφέσεως», γιατί κοντά του ἀπαλλάχθηκε καί ὁ ἴδιος ἀπό τή σκληρή δοκιμασία καί ὁ Ἰσαάκ ἀπό τόν θάνατο. Ἀλλά ἐκεῖνο τό φυτό σαβέκ ἀποτελεῖ καί μία θαυμαστή προτύπωση. Προτυπώνει τόν σταυρό τοῦ Κυρίου μας, ἀπό τόν ὁποῖο πήγασε ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν καί ἡ λύτρωση γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα!

Στ. Ν. Σάκκος

ΔΙΑΚΟΝΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ

Μοιάζει μέ λιτάνευση, μέ ιερουργία. Ὑνας ἄνθρωπος -ὁ Νίκανδρος στή μακρινή Αἴγυπτο- σκυμμένος στή γῇ περισυλλέγει μέ σεβασμό καί εὐλάβεια κακοποιημένα, παραμορφωμένα σώματα μαρτύρων. Τά περιποιεῖται, τά μυρώνει, τά ἐνταφιάζει. Ἀπό μικρό παιδί εἶχε θαυμάσει τούς ἥρωικούς ὁμολογητές τῆς πίστεως. Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς τόν χειραγωγοῦσαν μέ πίστη πάνω στά ματωμένα χνάρια τῶν ἁγίων. Καί τώρα ἀξιώνεται νά τούς τιμήσει. Μέσα στή νύχτα ἀθέατα καί μυστικά -εἶναι ἀκόμη ὁ διωγμός τοῦ Διοκλητιανοῦ- διακονεῖ τά ἁγιασμένα λείψανα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως. Δέν ἔχει λυχνάρι μαζί του γιά νά διακρίνει καλύτερα μέσα στό σκοτάδι. Ἐκπέμπουν φῶς οἱ ἅγιοι. Τά σώματά τους εἶχαν γιά ἐφόδιο, ὅσο ζοῦσαν, τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Τά ἄχραντα μυστήρια ἔγιναν φῶς στήν πορεία τους, φωτιά στόν ἀγῶνα τους. Καί ἔτσι ἁγιάσθηκαν. Δέν ἔχει θυμίαμα μαζί του. Τά πάντα εὐωδιάζουν τό μύρο τῆς πολλῆς προσευχῆς τῶν πιστῶν κεκοιμημένων καί τῆς ἐπίμονης ἐντρύφησής τους στόν θεῖο λόγο.

Ζῇ ἓνα σημεῖο τῆς θείας παρουσίας ἀνάμεσα στά λείψανα. Ἡ ἁγιαστική τους δύναμη τόν συγκινεῖ. Δέν εἶναι ἀκόμη ἄνοιξη καί ὁ τόπος μοσχοβολάει. Τά διαμελισμένα κουφάρια δέν ἀποπνέουν τόν φόβο τοῦ θανάτου. Εἶναι ἡμερα, εὐπρόσιτα, ὠραία. Γίνονται οἱ ἀγγελιοφόροι τῆς ἀνάστασης τῶν νεκρῶν σωμάτων. Ἐκπέμπουν τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας. Στοργικά, ἀγαπητικά τά προπέμπει στήν τελευταία τους κατοικία. Τρεῖς αἰῶνες μετά μοιάζει ὁ εὐλογημένος Νίκανδρος μέ τούς τολμηρούς, ἀφανεῖς μαθητές τοῦ Ἰησοῦ, τόν Ἰωσήφ καί τόν Νικόδημο. Ἐκεῖνοι ἀποζήτησαν καί ἀποκαθήλωσαν τό σῶμα τοῦ Κυρίου τους, γιά νά τό ἐνταφιάσουν λατρευτικά. Ὁ εὐσεβής Νίκανδρος νιώθει μέλη στό σῶμα τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ τά μαρτυρικά σώματα τῶν ἁγίων. Στή χάρη τοῦ Σταυροῦ γίνεται κοινωνός, καθῶς τά τιμᾷ.

Μία νύχτα τοῦ 293 τόν βρίσκουν ἀφοσιωμένο στή ἱερή ἀποστολή του. Τόν ἐνοχοποιοῦν, τόν συλλαμβάνουν, τόν ὁδηγοῦν στόν διοικητή τοῦ τόπου. Ὁ Νίκανδρος μέ ἐνθουσιασμό

όμολογεί. Άντιστέκεται! Άντλεϊ άκατανίκητη δύναμη από τούς κεκοιμημένους όμολογητές αδελφούς του. Οί δήμιοι τόν βασανίζουν σκληρά καί άπάνθρωπα. Τόν γδέρνουν ζωντανό. Άποζητᾷ τήν πρεσβεία όλων τών άγίων πού περιποιήθηκε μέ άγάπη καί θυσία. Στρέφεται μέ πίστη στόν έσταυρωμένο Ίησου καί ίκετεύει νά τόν ένισχύσει. Μέ χαρά σμίγει τό αίμα του μέ τό αίμα τών μαρτύρων. Μακάριος ό Νίκανδρος παραδίδει τό πνεύμα του στόν Θεό, γιά νά άντικρύζει τόν Νυμφίο τής καρδιάς του όχι διά πίστεως, αλλά διά εϊδους.

Στίς 15 Μαρτίου πού εϊναι ή μνήμη του -λίγες ήμέρες πρίν τόν Εύαγγελισμό τής Θεοτόκου- εύαγγελίζεται ό άγιος του Θεού στους πιστούς όλων τών αίωνων τήν άξία πού δίνει στό άνθρώπινο σώμα ή Όρθόδοξη Πίστη μας. Στό Συναξάριο του σημειώνεται: «Ό άγιος μάρτυς Νίκανδρος ό έν Αιγύπτω τήν δοράν άφαιρεθείς, τελειούται». Άπόθεσε ό άγιος του Θεού τή σάρκινη δορά, τό δέρμα του, γιά νά πολιτογραφηθεί άνάλαφρος στή μακαριότητα του παραδείσου.

Τήν ήμέρα τής μνήμης σου, εύλογημένε άγιε, στεκόμαστε μέ εύλάβεια μπροστά στήν Άγία Τράπεζα του ναού. Βυθισμένα έχει μέσα της τά λείψανα τών άγίων πού άγάπησες. Καταφύγιό μας γίνονται. Μας φιλοτιμούν νά έντείνουμε τόν καλόν άγώνα τής πίστεως. «Ούτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τής πίστεως ούκ έκομίσαντο τήν έπαγγελίαν του Θεού, περι ήμών κρεϊττόν τι προβλεψάμενου, ίνα μη χωρίς ήμών τελειωθώσι» (Έβ 11,39-40). Ίκέτευε, στεφανηφόρε Νίκανδρε, μέ όποιο κόστος νά άξιωθούμε τής έπαγγελίας του Κυρίου μας Ίησου.

Ούρανοδρόμος

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Άδελφότητα

Όμάδα Μόνικα 30€ * Σουλτανίδου Στέλλα, εις μνήμην συζύγου Βασιλείου, 100€ * Thersidis Eleutheria, εις μνήμην Χρήστου Τριανταφύλλου, 33€.

Γιά τό Περιοδικό

Γαβριηλίδης Χρήστος 55€ * Γιαπιτζή Σοφία 20€ * Εύστρατίου Μιχαήλ 10€ * Θέμελη Λουκρητία 10€ * Καραγεωργίου Δήμητρα 10€ * Κουτσάκη Εύαγγελία 10€ * Κουφονικόλα Στεργιανή 10€ * Κυριαζή Πολυξένη 10€ * Μιχαλοπούλου Άννα 10€ * Ξανθόπουλος Γεώργιος 40€ * Περπερίδου Μάρθα 10€ * Πεφτουλίδου Πόπη 10€ * Ραφτοπούλου Εύθυμία 10€ * Σαχινίδου Μαρία 15€ * Calantidis Charalampos 15€ * Kalyvas Athanasia 22€ * Kamenidou Anthoula 15€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Άλεξιάδου Φωτεινή, εις μνήμην Σ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη, 50€ * Άλεξίου Καλιρρόη, εις μνήμην συζύγου Πέτρου, 50€ * Γ.Π. 20€ * Δαδής Στυλιανός 150€ * Δημητρίου Χρήστος 100€ * Κ.Α. 50€ * Π.Α. 100€ * Σ.Α. 300€ * Τ.Χ. 400€ * Άνώνυμος, εις μνήμην Δ.Κ., 300€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

Μπακαγιάννη Όλγα 250€ * Πύρζας Κωνσταντίνος 50€ * Σουγκάκη Σταματία, εις μνήμην Στεφάνου Μοναστηρίδη, 50€ * Σωτηροπούλου Άναστασία, εις μνήμην συζύγου, γονέων καί αδελφών, 50€.

Παλιγγενεσία

Παλιγγενεσία είναι ό όρος πού χρησιμο-
ποιούμε ή χρησιμοποιούσαμε μέχρι πριν
από λίγες δεκαετίες για να δηλώσουμε την
μετά από αιώνες ανασύσταση ελληνικού
κράτους, για την οποία χύθηκαν ποταμοί αι-
μάτων. Ό όρος αυτός τείνει να ξεobelιστεί
από τό λεξιλόγιο του Νεοέλληνα σε αντίθεση
μέ τόν όρο Άναγέννηση, πού υποδηλώνει την
κίνηση των λαών της Δύσης προς άνατροπή της
φεουδαρχίας. Είναι τόσο καταθλιπτική ή ύποταγή
μας στό πνεύμα της Δύσης, ώστε να συμπεριφερόμαστε ό-
πως ό οργανισμός πού πάσχει από αυτοάνοσο νόσημα: Στρέφεται έναντίον
του έαυτου του, καί όχι κατά των επικίνδυνων εισβολέων, αυτοκαταστρεφό-
μενος.

Ή επέτειος της Παλιγγενεσίας τιμάται κατά την 25η Μαρτίου. Οί άναθεω-
ρητές της ιστορίας μας, έθνομηδενιστές όντες καί τρέφοντες άπύθμενο πά-
θος κατά της πίστης του λαού μας, διέδωσαν κατά τις τελευταίες δεκαετίες
ότι ή άπόφαση αυτή έλήφθη από τούς Βαυαρούς του Όθωνα, προκειμένου να
έξυψωθεί τό κύρος της Έκκλησίας, ή οποία, κατ' αυτούς, δέν προσέφερε κάτι
τό ουσιώδες στόν άγώνα! Υπό τό πνεύμα αυτό Πολιτεία, πανεπιστημιακοί καί
διάνοηση άπαξιώνουν τόν πρώτιστο έορτασμό της ήμέρας, τόν Εύαγγελισμό
της Θεοτόκου. Έμφορούμενοι από τό ύλιστικό ή ιδεαλιστικό «πνεύμα» της
Δύσης όχι μόνο άπορρίπτουν την πίστη του λαού, αλλά λυσομανούν έναντίον
αυτής. Μέχρι πρότινος έμφανίζονταν ως λάτρεις του άρχαίου ελληνικού πολι-
τισμού, τόν όποιο όμως γνώρισαν οί πλείστοι μέσω της Δύσης. Γι' αυτό καί
θρηνούσαν για τόν άφανισμό του υπό τά «άγρια πλήγματα» της νέας πίστης,
ή οποία έπεβλήθη στους προγόνους μας! Γι' αυτό καί έκδηλο τό μίσος τους
κατά της Ρωμιούσνης, την οποία άποκαλούν περιφρονητικά, όπως καί οί δυ-
τικοί, Βυζάντιο!

Δέν ύποστηρίζουμε ότι όλα υπήρξαν λαμπρά. Σέ κάθε περίπτωση ύπάρχει
άκμή καί παρακμή. Ή άκμή σηματοδοτείται μέ τόν λόγο καί τή ζωή των πατέ-
ρων της Έκκλησίας πρωτίστως, καρπός των όποιων υπήρξαν τά έργα εύποιί-
ας καί κοινωνικής πρόνοιας. Ό λαός της χριστιανικής αυτοκρατορίας έχοντας
θέσει ως επίκεντρο του βίου του τή χριστιανική πίστη, παρά τις άμαρτίες καί
τις πώσεις του, είχε άναπτύξει τό κοινοτικό πνεύμα. Ή παρακμή σηματοδο-
τείται μέ την άπομάκρυνση από την πίστη αυτή καί την υιοθέτηση τρόπου βίου
προκλητικά άντιεκκλησιαστικού. Τό μαρτυρούν αυτό οί πρώιμοι έξισλαμισμοί
στήν έκταση της Μικράς Άσίας κυρίως των εύκατάστατων, οί όποιοι έξώμοσαν,
για να μή χάσουν τις περιουσίες τους! Δέν ύπάρχει πιό καυστική γλώσσα από
έκείνη εκκλησιαστικών προσώπων, πού καυτηριάζουν την κατάντια άρχόντων

καί λαοῦ κατὰ τό λυκόφως τῆς Ρωμιοσύνης. Γι' αὐτό καί ἡ προέλαση τῶν Τούρκων ὑπῆρξε ραγδαία, ἀφοῦ προηγουμένως οἱ δυτικοί εἶχαν καταφέρει καίριο πλήγμα μέ τήν 4η «σταυροφορία»!

Ἐπάρχουν ἀρκετοί δυτικοί περιηγητές, οἱ ὁποῖοι, ἂν καί ἐκφράζονται μέ ἀκραία περιφρόνηση γιά τήν, κατ' αὐτούς, κατάντια τῶν ἀπογόνων λαμπρῶν προγόνων, ὁμολογοῦν ὅτι οἱ λαοί τῆς Δύσης ἐάν διαβιοῦσαν ὑπό τό καθεστώς τέτοιας δουλείας θά εἶχαν πλήρως ἐξιλαμισθεῖ σέ μερικές μόνο δεκαετίες! Καί οἱ Ρωμιοί ἄντεξαν καί 300 καί 400 καί 500 καί 800 ἀκόμη ἔτη! Ἡ ἀντοχή αὐτή κουρελιάζει τό ὑλιστικό ἰδεολόγημα περί τοῦ οἰκονομικοῦ κινήτρου ὡς τοῦ πρωτίστου στίς ἀνθρώπινες ἐνέργειες. Γιά ἐκείνους πού ἐξιλαμίζονταν οἱ πρόγονοί μας ἔλεγαν ὅτι τούρκεψαν. Χρησιμοποιοῦσαν δηλαδή ἐθνικό καί ὄχι θρησκευτικό ὄρο γιά τόν ἀπλούστατο λόγο: Οἱ Ρωμιοί, ὄρος σέ χρήση ἀπό τούς ἀγράμματους, ἤ Γραικοί ἢ Ἑλληνες, ὄροι σέ χρήση ἀπό τούς λίγους ἐγγράμματους, ἐξυπακούετο ὅτι ἦσαν χριστιανοί ὀρθόδοξοι. Ἀκόμη καί οἱ μεταστραφέντες στόν καθολικισμό νησιῶτες ἀποκόπηκαν ἀπό τόν ἐθνικό κορμό, ὅπως ἔδειξε ἡ στάση τους κατὰ τήν Ἐπανάσταση. Ἐπιδιώκοντας μέ λύσσα νά διαχωρίσουν τή θρησκευτική πίστη ἀπό τήν ἐθνική συνείδηση οἱ ὑλιστές ἐθνομηδενιστές καί ἀδυνατώντας νά τό ἐπιτύχουν ἀποφαίνονται ὅτι οἱ ὑπόδουλοι πρόγονοί μας εἶχαν μόνο θρησκευτική συνείδηση! Ἐθνική καλλιέργησαν σ' αὐτούς οἱ «προστάτες» μας καί οἱ δυτικοσπουδασμένοι ὁμογενεῖς

μας μετά τήν παλιγγενεσία!

Τό «μάχου ὑπὲρ πίστεως καί πατρίδος» θέτει ὁ Ὑψηλάντης ὡς προμετωπίδα στήν προκήρυξη τῆς ἐπανάστασης στή Μολδοβλαχία. Ὅποιος δέν ἔχει ἐθνική συνείδηση, δέν ἔχει καί πατρίδα, ὅπως συμβαίνει μ' αὐτούς πού ἐκποιοῦν σήμερα τήν πατρίδα μας στίς ἀγορές τῆς Δύσης «διὰ μιάν δολερὰν καλημέραν τῶν πρέσβων τῶν ἀνθρωποφάγων»! Ὁ Ὑψηλάντης καί ὅλοι οἱ ὀπλαρχηγοί, καθαρμένοι μέ τά βάσανα τῆς σκλαβιάς, ἦσαν κληρονόμοι ἐνός τρόπου βίου, ὁ ὁποῖος ἔθετε ὡς ἐπίκεντρο τήν πίστη στόν Θεό. Γι' αὐτό καί ὄρισαν ἡ Ἐπανάσταση νά ἀρχίσει τήν 25η Μαρτίου, ἡμέρα μεγάλης γιορτῆς τῆς Παναγίας, τήν ὁποία ὁ λαός μας ἔχει τιμήσει μέ ἑκατοντάδες ἐπίθετα! Τί λοιπόν κι ἂν ἡ Ἐπανάσταση ξέσπασε τελικά στήν Πελοπόννησο δύο τρεῖς ἡμέρες ἐνωρίτερα; Μήπως ἦταν ἀποῦσα ἡ Ἐκκλησία ἀπό τόν ξεσηκωμό; Ποῦ οἱ ἐπαναστάτες σήκωσαν τά ὅπλα χωρίς νά λάβουν τήν εὐλογία τοῦ ἐπισκόπου ἢ τοῦ ἱερέα; Ποιά σημαία δέν ἔφερε ἐπάνω της τόν σταυρό; Καί πρέπει νά παρασύρεται ὁ λαός ἀπό τούς διαστρεβλωτές τῆς ἱστορίας, οἱ ὁποῖοι μέ τόν ὄρο Ἐκκλησία ἐννοοῦν τόν ἀνώτερο κλῆρο καί μόνο; Ἐκκλησία εἶναι ὅλοι, κλῆρος καί λαός, οἱ βαπτισμένοι στό ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος.

Ἡ χώρα μας δοκιμάζεται σήμερα. Θά δοκιμάζεται γιά πολύ ἀκόμη, ὅσο υἱοθετοῦμε τίς δυτικές «ἀξίες» καί ἕναν τρόπο βίου ἀπό τόν ὁποῖο ἔχουμε ἐκτοπίσει βίαια τόν Θεό.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ὁ πολέμαρχος τοῦ Μοριά Δημήτρης Πλαπούτας

Μεγάλο πανηγύρι ἔχει ἡ Ζάτουνα Γορτυνίας. Τά καλύτερα τραγούδια παίζουν οἱ ὄργανοπαῖχτες, γιά νά σύρουν τόν χορό οἱ δύο ἀρραβωνιασμένοι. Ἡ ὁμορφη Στεκούλα, πρώτη ξαδέλφη τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, ἀρραβωνιάζεται τόν λεβεντόκορμο Δημήτρη Πλαπούτα. Στά 1802 ἐνώνονται δυό ὀνομαστές οἰκογένειες, τῶν Πλαπούταιων καί τῶν Κολοκοτρωναίων. Στήν Ἐθνεγερσία τοῦ 1821 θά παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο.

Πάνω πού τό γλέντι δυνάμωνε καί ὁ χορός καλά κρατούσε, οἱ Τοῦρκοι φθονοῦν τή χαρά τους κι ὁρμοῦν. Στήν ἄγρια συμπλοκή ὁ ἀρραβωνιαστικός πληγώνεται. Στόν ἀνθό τῆς νιότης του, μόλις στά δεκαέξι του χρόνια, χύνει τό πρῶτο του αἷμα γιά τήν Πατρίδα. Καί θά τῆς τό δώσει πολλές φορές στή συνέχεια.

Αργότερα ξενιτεύεται στήν ἀγλοκρατούμενη Ζάκυνθο. Μαζί μέ τόν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, τόν Νικηταρά καί μέ πολλούς ἄλλους ἀγω-

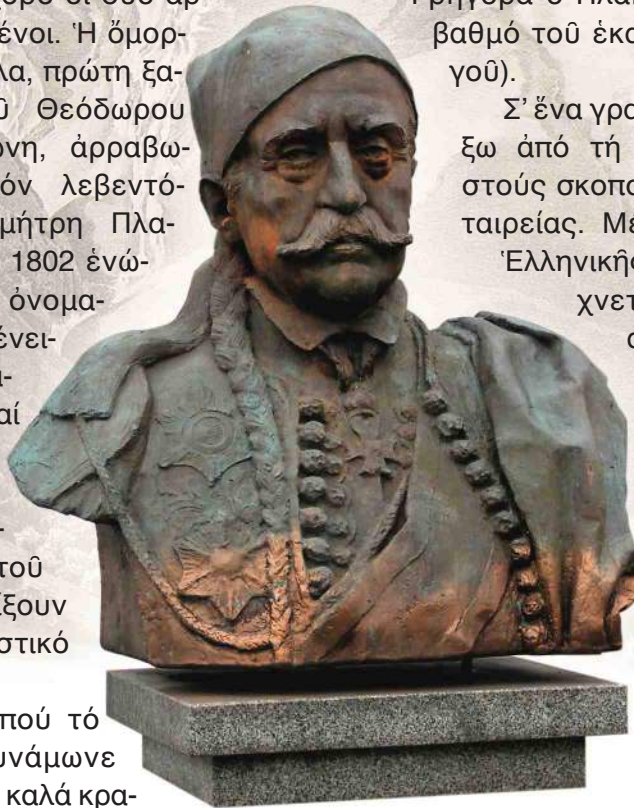
νιστές κατατάσσονται στόν ἀγγλικό στρατό, γιά νά σπουδάσουν μεθοδικότερα τά μυστικά τοῦ πολέμου. Γρήγορα ὁ Πλαπούτας παίρνει τό βαθμό τοῦ ἐκατόνταρχου (λοχαγοῦ).

Σ' ἓνα γραφικό ἐκκλησάκι, ἔξω ἀπό τή Ζάκυνθο, μυεῖται στούς σκοπούς τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας. Μέ τήν ἔκρηξη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης ρίχνεται μέ πάθος στόν ἀγώνα γιά τή λευτεριά τῆς πατρίδας.

Ἡ νικηφόρα μάχη στό Βαλτέτσι, στούς πρῶτους μήνες τῆς Ἐπανάστασης, ἐμψυχώνει τούς Ἕλληνες νά συνεχίσουν ἀποφασιστικά. Ποιός εἶναι ὅμως ὁ κινητή-

ριος μοχλός τῆς; «Ἡ μάχη στό Βαλτέτσι ἦταν ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδας χάρις εἰς τήν ἔγκαιρον ἄφιξιν τοῦ Πλαπούτα...», σημειώνει στά Ἀπομνημονεύματά του ὁ Κολοκοτρώνης.

Δέν ὑπάρχει πόλεμος στόν Μοριά πού νά μήν πῆρε μέρος αὐτό τό παληκάρι. Εἶναι ὁ μαχητής μέ τίς μεγάλες πολεμικές ικανότητες καί μέ τήν πιό μεγάλη συμμετοχή στίς διάφορες ἐπιχειρήσεις. Ποτέ δέν λυγίζει στόν

όποιοιδήποτε κίνδυνο. Δίκαια ο Πλαπούτας χαρακτηρίζεται πολέμαρχος του Μοριά.

Γι' αυτό η Πελοποννησιακή Γερουσία του άπονέμει τόν βαθμό του στρατηγού καί τό 1823 τόν διορίζει φρούραρχο του Ναυπλίου, τής πρώτης πρωτεύουσας του κράτους.

Έκεῖ πού ἀρχίζει δειλά-δειλά νά χαράζει ἡ λευτεριά, δυστυχῶς σκοτεινιάζει καί πάλι ὁ οὐρανός τῆς πατρίδας μας ἀπό τά μαύρα σύννεφα τοῦ ἐθνικοῦ διχασμοῦ. Ἀποτραβηγμένος σ' ἓνα φτωχό σπιτάκι στή Σιλίμνα τῆς Ἀρκαδίας, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, τό «λιοντάρι» τοῦ Ἀγώνα, ἔχει παραδοθεῖ στό κλάμα. Θρηνεῖ γιά τήν κατάντια τῆς πολύπαθης πατρίδας, γιά τίς διχαστικές τάσεις μερικῶν πού, πρίν ἀκόμα ἐλευθερωθεῖ ὁ τόπος, αὐτοῖ ἐπείγονται ν' ἀναρριχηθοῦν στήν ἐξουσία. Κλαίει ὁμως ἀπαρηγόρητα καί γιά τόν ἄδικο χαμό τοῦ καλύτεροῦ του παιδιοῦ, τοῦ Πάνου. Κάπου στήν Τρίπολη πληρωμένοι φονιάδες τόν σκοτώνουν ἄναδρα. Καί τώρα; Πῶς νά προχωρήσει ἡ Ἐπανάσταση χωρίς τόν «Γέρο τοῦ Μοριά»;

Σ' αὐτή τήν κρίσιμη στιγμή σηκώνει τό ἀνάστημά του ὁ φλογερός, ἄγνός πατριώτης Δημήτρης Πλαπούτας. Ψάχνει νά βρεῖ ποῦ κρύβεται ὁ ἀρχηγός. Τόν βρίσκει ἐπιτέλους ἀγνώριστο, ἀλλοιωμένο στήν ὄψη, τσακισμένο ἀπό τήν ἀπελπισία. Δακρύβρεχτη ἡ συνάντησή τους. Πέφτει ὁ ἕνας στήν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καί σμίγουν τά δάκρυά τους γιά τά καινούργια δεινά πού πλήττουν τήν πατρίδα. Ποιανοῦ τά φυλλοκάρδια δέν θά σπάραζαν, σάν ἀντίκρουζαν

τούτη τή σκηνή;

ῴστερα ἀπό ὥρα παραμερίζονται οἱ συναισθηματισμοί. Ὑψώνει τότε τή φωνή του ὁ Πλαπούτας:

- Νά μοῦ ἐπιτρέψεις νά σοῦ πῶ ὅτι καί ὁ ἴδιος ὁ ἀδικοχαμένος γιός σου, ἂν μπορούσε νά σοῦ μιλήσει ἀπό ἐκεῖ πού βρίσκεται, αὐτό θά σοῦ ἔλεγε νά κάνεις: νά συγχωρήσεις τοὺς δολοφόνους του γιά χάρη τῆς Πατρίδας. Θά τοῦ χαλάσεις τό χατίρι; Ἐσύ ἔχεις κάμει τόσα καί τόσα γι' αὐτόν τόν βασανισμένο τόπο. Κάμε καί τούτη τή θυσία...

Καί τήν ἔκανε «ὁ Γέρος τοῦ Μοριά» γιά τό καλό τῆς δόλιας Πατρίδας. Σφίγγει τήν καρδιά του, συντρίβει τόν ἐγωισμό του καί μαζί μέ τόν Πλαπούτα πηγαίνει στό Ναύπλιο. Δηλώνει ὑπακοή στήν Κυβέρνηση καί ζητᾶ ἀπ' ὅλους συμφιλίωση καί συνεργασία, γιά νά μὴ σβῇ ὁ Ἀγώνας. Καί δέν ἔσβησε, ἄναψε ξανά καί δαφνοστεφανώθηκε.

Πραγματικά, τιμὴ καί δόξα ἀνήκει στόν Πλαπούτα. Στήν Ἐθνεγεροσία τοῦ 1821 εἶχε πείσει τοὺς ἐπαναστάτες ν' ἀναγνωρίσουν τόν Κολοκοτρώνη ὡς ἀρχηγό τῆς Ἐπανάστασης. Καί τώρα πού ἡ διχόνοια δηλητηρίαζε τίς σχέσεις τῶν ἀγωνιστῶν, ὁ Πλαπούτας ἐνεργεῖ φωτισμένα, συνετά. Ζητᾶ ἀπό τόν ἀρχηγό νά συμφιλιωθεῖ μέ τήν Κυβέρνηση.

Τό Ἔθνος σ' εὐγνωμονεῖ, σεμνὴ πατριώτη! Κι ἂν τίποτε ἄλλο δέν εἶχες νά ἐπιδεῖξεις στή ζωή σου, καί μόνον αὐτές οἱ σοφές ἐνεργειές σου ἀρκοῦν, γιά νά σέ κατατάξουν στοὺς μεγάλους εὐεργέτες τῆς Πατρίδας.

Ἑλληνίς

Ὁ εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου

«Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν»! Οἱ οὐρανοί, οἱ ἄγγελοι, ὁ πνευματικός κόσμος ὑμνοῦν τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἔνδοξο Θεό. Γιατί; Διότι αὐτὴ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπισκέπτεται καὶ τὴ γῆ μας, ἀγκαλιάζει τὴν ἀνθρωπότητα μέ τὴ θεϊκὴ ἀγάπη καὶ μέ τό φῶς, τό γλυκύτατο φῶς, τό ἀνέσπερο θεϊκό φῶς καὶ κάνει μαζί της μία διαθήκη.

Σήμερα ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ, ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, ἡ θριαμβεύουσα ἐκκλησία στὸν οὐρανὸ καὶ ἡ στρατευομένη στὴ γῆ συμμετέχουμε καὶ ἐορτάζουμε ἕναν γάμο, τὸν ὠραιότερο γάμο ποὺ γνώρισε ἡ ἀνθρωπότης, τὸν ἱερότερο γάμο ποὺ ἐπιτελέσθηκε ἐπάνω στὸν φλοιὸ τῆς γῆς. Εἶναι ὁ γάμος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Γάμος; Naί, διότι «διαθήκη» σημαίνει πολλὰ πράγματα ἀλλὰ ἡ κυριότερη σημασία καὶ ἔννοια τῆς λέξης εἶναι ὁ γάμος ποὺ ὁ Θεός συνάπτει μέ τοὺς ἀνθρώπους. Δηλαδή ἐνώνεται ἡ θεία φύση μέ τὴν ἀνθρωπινὴ καὶ προκύπτει ἕνας νέος ἄνθρωπος, θεωμένος καὶ χαριτωμένος, ἅγιος καὶ εὐλογημένος. Αὐτός ὁ γάμος εἶναι ὁ εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου, ποὺ σήμερα ἐορτάζουμε.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν ἀποστολικὴ περικοπὴ ποὺ ἀκούσαμε ἀπὸ τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ γράφει: «οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται» (2,16). Προσέξτε, γιατί τό χωρίο αὐτό παρερμηνεύεται πολλές φορές. Δέν σημαίνει «ὁ Θεός δέν βοηθαί ἀγγέλους ἀλλὰ βοηθαί ἀνθρώπους». Δέν γράφει ὁ ἀπόστολος «οὐκ ἀντιλαμ-

βάνεται» ἀλλὰ «οὐκ ἐπιλαμβάνεται», ποὺ θά πεῖ: «δέν χρησιμοποιεῖ ἀγγέλους ἀλλὰ τό σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ». Καὶ ποῖο εἶναι τό σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ; Τό ἐξηγεῖ ξεκάθαρα ὁ Παῦλος στήν πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολή: «τῷ δὲ Ἀβραάμ ἐρρέθησαν αἱ ἐπαγγελίαι καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ· οὐ λέγει, καὶ τοῖς σπέρμασιν, ὡς ἐπὶ πολλῶν, ἀλλ' ὡς ἐφ' ἑνός, καὶ τῷ σπέρματί σου, ὅς ἐστι Χριστός» (3,16). Αὐτός ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ποὺ εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, ἀπόγονος τοῦ Δαυΐδ, εἶναι τό σπέρμα τό ὁποῖο χρησιμοποιεῖ ὁ Θεός γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ἔτσι γίνεται πολὺ ἀπλό τό νόημα: «Ὁ Θεός δέν χρησιμοποιεῖ ἀγγέλους γιὰ νά σώσει τὴν ἀνθρωπότητα ἀλλὰ χρησιμοποιεῖ ἕναν ἀπόγονο τοῦ Ἀβραάμ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό».

Ἀλλὰ πῶς σώζει τὴν ἀνθρωπότητα μέ ἕναν ἀπόγονο τοῦ Ἀβραάμ ποὺ καὶ αὐτός καὶ ὅλοι οἱ ἀπόγονοί του ἦταν ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί; Ἐδῶ εἶναι τό μεγάλο μυστικό, τό μυστήριον, τό ὁποῖο σήμερα μελετοῦμε, ψάλλουμε καὶ, μέ τὴ χάρι τοῦ Κυρίου, μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νά ἐμβαθύνουμε σ' αὐτό.

Γράφει πάλι ὁ ἀπόστολος Παῦλος στή σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ: «ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν» (2,14). Δέν θέλει ὁ Θεός νά σώσει τοὺς ἀνθρώπους μέ τοὺς ἀγγέλους οὔτε ὁμως καὶ μέ μία θεϊκὴ διαταγὴ νά διατάξει δηλαδὴ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά γίνουν ἅγιοι. Πῶς, λοιπόν, θά τοὺς σώσει; Γίνεται ὁ Θεός ἄνθρωπος! «Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος», ἐ-

πειδή οἱ ἄνθρωποι ἔχουν σάρκα καὶ αἷμα, καὶ αὐτός «μετέσχε τῶν αὐτῶν», δηλαδή ἔλαβε σάρκα καὶ αἷμα. Πῶς, ἀπό ποῦ; Ἀπό τὴν παρθένο Μαρία. Αὐτός εἶναι ὁ γάμος πού συνῆψε ὁ γλυκύτατος Κύριος καὶ Θεός μας μέ τὴν παρθένο, τὴν ἀειπάρθενο Μαρία καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἱερά διαθήκη, ἡ διαθήκη τῶν διαθηκῶν. Ὁ Θεός μετέχει στὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ γίνεται Θεάνθρωπος καὶ ἡ Παναγία μετέχει, «κοινωνεῖ» τῆς θείας φύσεως καὶ γίνεται ὁ πρῶτος ἀνθρωπόθεος.

Ἔτσι σ' αὐτόν τόν γάμο, ἀδελφία μου, ἔχουμε μία παράδοση καὶ καταπληκτικὴ συναλλαγή. Καὶ ὅπως ψάλλουν τὰ τροπάρια, ὁ Κύριος προσφέρει «τὸ κρεῖττον» καὶ δέχεται «τὸ ἔλασσον». Δίδει τὴ θεότητα καὶ παίρνει ἀνθρωπότητα. Καὶ ἡ Παναγία δίδει ἀνθρωπότητα καὶ παίρνει θεότητα. Τί καταπληκτικὴ συναλλαγή!

Γιὰ φαντασθεῖτε ὁ ὠραιότερος νέος τοῦ κόσμου νὰ νυμφευθεῖ τὴν πιὸ ἄσχημη κόρη. Μπορεῖ βέβαια ἡ Παναγία νὰ εἶναι ἡ πανωραία καὶ ἡ γλυκυτάτη, ἡ «εὐλογημένη ἐν γυναιξί», ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος δέν παύει νὰ εἶναι θνητὴ, νὰ ἔχει τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ἔτσι ὁ πιὸ πλούσιος παντρεύεται τὴν πιὸ φτωχή, ὁ ἀθάνατος τὴ θνητὴ καὶ ὁ παντοδύναμος τὴν ἀδύναμη.

Νά, λοιπόν, πῶς ὁ γάμος αὐτός σημαίνει μιὰ συναλλαγή, ἓνα ἐμπόριο καταπληκτικό πού ἓνας δίνει λίγα καὶ παίρνει πολλά. Κι αὐτός ὁ ἓνας δέν εἶναι μόνο ἡ Παναγία, ἀλλὰ ὁ καθένας μας, ἐγώ καὶ ἐσύ, ἀδελφέ μου! Καὶ εἶναι ὄντως καταπληκτικό αὐτό τὸ ἐμπόριο: νὰ δίνω ἁμαρτίες καὶ νὰ παίρνω λύτρωση, νὰ δίνω τὴ φτώχεια μου καὶ νὰ παίρνω πλοῦτη, νὰ δίνω τίς ἀρρώστιες μου καὶ νὰ παίρνω ὑγεία, νὰ δίνω τὴ θνητότητά μου καὶ νὰ παίρνω τὴν ἀθανασία, νὰ δίνω τὴν καταφρόνια μου καὶ νὰ παίρνω τὴ δόξα.

Καὶ θὰ ἀναφέρω μόνο δύο τρόπους μέ τοὺς ὁποίους πραγματοποιεῖται αὕτὴ ἡ συναλλαγή. Ὁ ἓνας εἶναι νὰ δώσουμε μέ εἰλικρινὴ καὶ συντριπτικὴ ἐξομολόγηση, μέ μετάνοια συνεχὴ τίς ἁμαρτίες μας καὶ νὰ πάρουμε τὴ λύτρωση, τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν πού συμπεριλαμβάνει ὅλα τὰ ἀγαθὰ, τὰ θεϊκὰ ἀγαθὰ πού μᾶς δίδει ὁ Θεός, ὥστε κι ἐμεῖς μιὰ μέρα νὰ γίνουμε κοινωνοὶ τῆς θείας φύσεως. Καὶ ὁ δεῦτερος τρόπος εἶναι νὰ δώσουμε στοὺς πτωχοὺς, στοὺς πεινασμένους, νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἀρρώστους, φυλακισμένους, διότι ἔτσι ἐπισκεπτόμαστε τόν Χριστό. Μᾶς ἐπισκέφθηκε καὶ νυμφεύθηκε τὴν ἀνθρώπινη φύση. Θέλει κι ἐμεῖς νὰ τόν νυμφευθοῦμε, νὰ γίνει ὁ νυμφίος μας καὶ τότε θὰ μᾶς ἐξωραΐσει μέ τὰ μυστήρια, ἀλλὰ θέλει καὶ μέ τὴν ἐλεημοσύνη καὶ τὴ φιλανθρωπία νὰ τοῦ δείξουμε ἔμπρακτα τὴν ἀγάπη μας.

Ἔτσι μέ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀπλοὺς τρόπους, μετάνοια καὶ ἀγάπη, ἐξομολόγηση καὶ φιλανθρωπία, ὀδηγούμεστε ἤδη κι ἐδῶ στὴν ἔνωσή μας, στὸν γάμο μας μέ τόν Χριστό, καθὼς κοινωνοῦμε τὸ σῶμα του καὶ τὸ αἷμα του στό θεῖο ποτήρι. Ἀλλὰ καὶ μιὰ μέρα θὰ εὑρεθοῦμε αἰῶνια μαζί του στὴν αἰῶνια δόξα, στὴν αἰῶνια βασιλεία του γιὰ νὰ ψάλλουμε: «Εὐαγγελίζου γῇ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν»!

Στέργιος Ν. Σάκκος
(Παρασκευὴ 25-3-2011, Φίλυρο)

ΚΑΙ ΕΥΖΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ!

Είναι υπέροχη η ώρα πού τά μικρά κεφαλάκια σκύβουν πάνω στο γραπτό να αποτυπώσουν τη σκέψη τους, να γράψουν τά όσα έχουν στο μικρό τους μυαλού-δάκι... Νά, ό Άντώνης πού δυσκολεύεται τόσο στά μαθηματικά, όταν έρχεται ή ώρα τής έκθεσης χαμογελάνε καί τά αὐτιά του! Τούς άρεσε τό θέμα πού διάλεξε σήμερα: «Όνειρεύομαι τί θέλω νά γίνω όταν μεγαλώσω...»

Ό πιό ψηλός τής τάξης, ό Γιώργος, ίσα πού χωρά στο μικρό του θρανίο. Πλη-σιάζω στο γραπτό του καί διαβάζω διακριτικά: «Όνειρό μου είναι όταν μεγαλώσω νά γίνω εϋζωνας στην Προεδρική Φρουρά! Τά Χριστούγεννα ήμασταν στην Άθήνα καί κάθε απόγευμα ζητούσα από τόν παππού νά μέ πάει στο Σύνταγμα... Τό βράδυ στόν ύπνο μου βλέπω τόν έαυτό μου νά βαδίζει καμαρωτά καί έπειτα νά μένει άκί-νητος. Μέ έντυπωσιάζει τό άτάραχο βλέμμα τους καί ή κορμοστασιά τους. Ό μπαμπάς μου λέει ότι σίγουρα θά ψηλώσω κι άλλο καί θά τά καταφέρω!...».

Τό κουδούνι χτυπά καί τά μικρά μου βιάζονται νά ολοκληρώσουν. Σκέφτομαι πώς τήν επόμενη ώρα τό μά-θημα θά είναι αφιερωμένο στην... Προεδρική Φρουρά!

- Κυρία, Θρησκευτικά θά κάνουμε τώρα; μέ ρωτά ή Κατερίνα.

- Ναί, Κατερινούλα μου, καί θά πούμε σήμερα για έναν άγιο πού πολύ αγαπώ!

- Κυρία, έσείς όλους τούς άγίους τούς αγαπάτε. Τί είκονοστάσι έχετε στο σπίτι σας;

Χαμογελώ στη μικρή. Σκέφτομαι ότι ό σημερινός Άγιος θά μäs δώσει ωραίες άφορμές.

- Λοιπόν, παιδιά, θέλω νά μου πείτε: μήπως έχετε δει σέ κάποια είκόνα έναν άγιο πού φοράει φουστανέλα;

- Φουστανέλα; Σάν τόν Κολοκοτρώνη δηλαδή; Όχι, κυρία.

- Κυρία, παίρνει τόν λόγο ό Γιώργος. Έμένα μου άρέ-σουν οι εϋζωνες καί θέλω όταν μεγαλώσω νά γίνω εϋ-ζωνας στο Σύνταγμα!

- Άλήθεια; κάνω τήν άνήξερη. Κι έγώ θά σäs δείξω έδω έναν εϋζωνα. Κοιτάξτε, σ' αὐτήν τή φωτογραφία ό εϋζωνας μοιάζει τόσο πολύ μέ τήν άγιογραφία δίπλα του...

- Από πού είναι, κυρία;

- Από τόν πρώτο έπίσημο έορτασμό του άγίου Γεωρ-

γίου του Φουστανελά στην Προεδρική Φρουρά! Τό εικονοστάσι πού βλέπετε αφιερώθηκε στον Άγιο, ό όποιος έγινε από φέτος επίσημα ό προστάτης τους. Έτσι έχουν καί οί ευζωνές μας τόν προσάτη τους άγιο, όπως έμεις έχουμε τούς δικούς μας προστάτες άγίους, πού είναι...

- ... οί Τρεις Ίεράρχες: Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος, άντήχησε ή τάξη μέ μία φωνή!

- Καί γιατί τόν διάλεξαν; Έπειδή φοράει φουστανελά; ρωτάει ό Ήλιος.

- Αυτό είναι κάτι τό έξωτερικό. Ό βαθύτερος λόγος είναι τό παράδειγμα του άγίου Γεωργίου, ό όποιος ήταν άφοσιωμένος στό πιστεύω του... Γι' αυτό καί ή Προεδρική Φρουρά τόν διάλεξε προσάτη της, γιατί είναι σύμβολο άντίστασης καί πίστης στό καθήκον.

- Καί γιατί οί ευζωνες φοράνε φουστανελά σήμερα;

- Ή φουστανελά είναι σύμβολο του άγώνα καί της άπόκτησης της έλευθερίας μας. Κρύβει μέσα στίς πτυχές της τούς άγώνες των Έλλήνων γιά τήν πίστη καί τήν έλευθερία.

- Πώς μαρτύρησε, κυρία, ό άγιος Γεώργιος; Θά μάς πείτε τή ζωή του;

- Ήταν τό 1838 καί μέσα στή σκλαβιά στέναζε ή πόλη των Ίωαννίνων. Άλλά νά, μέσα στό πικνό σκοτάδι έλαμψε σάν ήλιος φωτεινός ό Γεώργιος. Γεννήθηκε στό χωριό Τσούρχλι του νομού Γρεβενών, πού σήμερα όνομάζεται Άγιος Γεώργιος. Οί γονείς του, φτωχοί μά εύσεβείς, τόν άφησαν όρφανό σέ ήλικία μόλις 8 ετών. Άργότερα, γιά νά μπορέσει νά ζήσει, δούλεψε ως ίπποκόμος ενός άξιωματι-

κού του πασά των Ίωαννίνων. Σ' όλο τό διάστημα πού εργαζόταν εκεί, οί Τουρκοί, γιά νά τόν πιέσουν νά γίνει μουσουλμάνος, τόν φώναζαν μέ τό όνομα Χασάν.

Άργότερα παντρεύτηκε μία Γιαννιωτοπούλα, τήν Έλένη, καί απέκτησε ένα παιδί πού δέν πρόλαβε όμως νά τό χαρεί πολύ. Ήταν ήμέρα Τετάρτη, 12 Ίανουαρίου. Έφτασε στην άγορά. Εκείνη τήν ώρα παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά του ένας φθονερός χότζας, ό όποιος σάν τρελός τόν άρπαξε από τό γιλέκο καί άρχισε νά φωνάζει:

- Μπρέ, ως πότε θά έμπαίζεις τήν πίστη μας; Ή Χριστιανός είσαι ή Τουρκος.

Συγκεντρώθηκε κόσμος πολύς, χριστιανοί καί μουσουλμάνοι, καί ἔγινε μεγάλη φασαρία. Ὑνα στρατιωτικό ἀπόσπασμα τόν συνέλαβε. Ὑπου κι ἄν τόν πῆγαιναν, θαρραλέα ὁμολογοῦσε:

- Χριστιανός γεννήθηκα, Χριστιανός εἶμαι, Χριστιανός θά πεθάνω.

Τόν ἔβαλαν στή φυλακή καί ἄρχισαν τά βασανιστήρια: Ἀκίνητοποιήσαν τά πόδια του στό ξύλο, τοῦ ἔμπηξαν ἀγκάθια καί ἀκίδες στά νύχια, τόν βασάνισαν καί τέλος τοποθέτησαν μία βαρειά πλάκα ἐπάνω στό στήθος του.

Δευτέρα 17 Ἰανουαρίου. Πέντε δῆμιοι τόν ὁδήγησαν στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου. Ὁ Γεώργιος ἔτρεχε, δέν περπατοῦσε.

- Ὑλλαξε πίστη, τοῦ φώναζαν.

- Κρεμάστε με, ἀπαντοῦσε.

Πρίν τραβήξουν τό σχοινί, τόν ρώτησαν:

- Τί εἶσαι;

- Χριστιανός· προσκυνῶ τόν Χριστό μου καί τή Δέσποινά μου Θεοτόκο.

Ὑκανε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί, γυρίζοντας πρός τούς Χριστιανούς πού ἦταν κοντά, εἶπε:

- Συγχωρέστε με, ἀδελφοί, καί ὁ Θεός νά σᾶς συγχωρέσει!

Ὑπειτα οἱ δῆμιοι τράβηξαν τό σχοινί καί ὁ Ὑγιος παρέδωσε τό πνεῦμα. Ὑἦταν μόλις 30 ἐτῶν. Τρεῖς ἡμέρες ἔμεινε κρεμασμένος στήν ἀγχόνη καί στό διάστημα αὐτό κάθε βράδυ ἔνα οὐράνιο φῶς ἔλαμπε στό κεφάλι του. Πολλά θαύματα ἔκανε ἀπό τότε καί μέχρι σήμερα τό ἅγιο λείψανό του.

- Κυρία, πετιέται ὁ Γιώργος, πού τόση ὦρα ἀκούει εὐτυχισμένος καί μέ ὑγρά μάτια πού λάμπουν. Κυρία, ἐγώ θέλω νά γίνω καί εὐζωνας καί ἅγιος! Σάν τόν ἅγιο Γεώργιο πού ἦταν καί τά δύο... Γίνεται, κυρία;

Εἶναι ἡ σειρά μου νά βουρκώσω.

- Καί βέβαια γίνεται... ἀρκεῖ νά τό θέλεις, Γιώργο μου! Ὑχεις καί τό ὄνομά του ἄλλωστε...

Μακρίνα

ΑΚΟΥ ΟΥΡΑΝΕ!

«Πρόσεχε, οὐρανέ, καί λαλήσω»

Κύψε, οὐρανέ!

Κύψε νά δεῖς τόν μαχητή

πού στάθηκε γυρτός

γιά μιὰ στιγμή.

Ὑχι, οὐρανέ μου,

δέν ἀπόκαμε νά πολεμᾷ!

Στό χέρι του

«ἡ μάχαιρα τοῦ Πνεύματος»

καί στήν καρδιά

«ὁ θυρεός τῆς δικαιοσύνης».

Δέν ἀπόκαμε, οὐρανέ,

νά πολεμᾷ!

Ὑκου! Ὑκου τί ψιθυρίζει

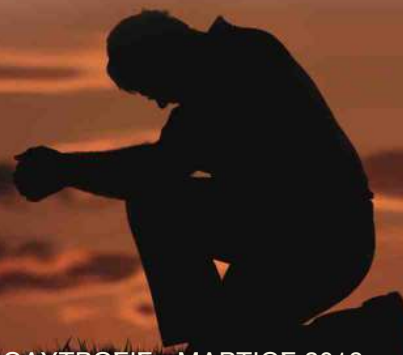
καθώς τό γόνυ κλίνει.

Κλάψε, οὐρανέ,

τό παλληκάρι ἐδάκρυσε:

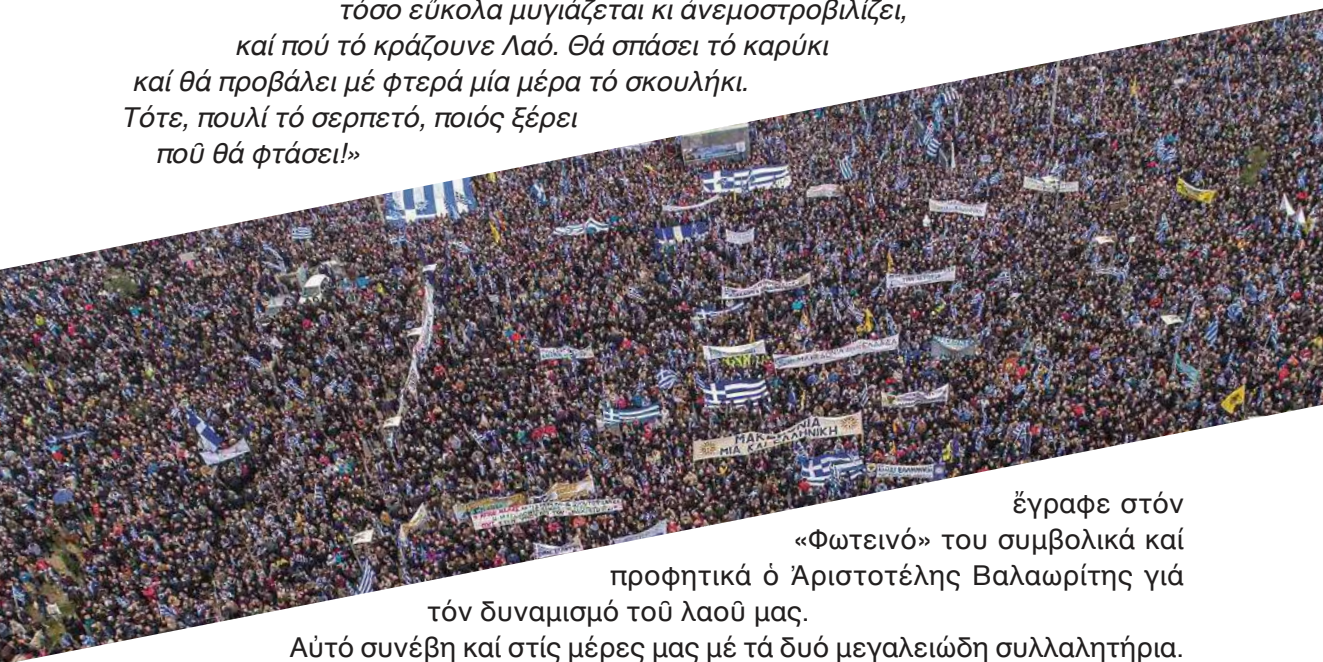
«Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...».

Ἰωάννης

Έγερτήρια σαλπίσματα

«'Αν ἐξεράθη τό κλαρί, πάντα χλωρή εἶν' ἡ ρίζα
καί μένει πάντα ζωντανό, ἢ ρόδι φάγ' ἢ βρίζα,
αὐτό τό βόιδι τό μανό, π' ὅσο βαθιά ρουχνίζει
τόσο εὐκόλα μυγιάζεται κι ἀνεμοστροβιλίζει,
καί πού τό κράζουνε λαό. Θά σπάσει τό καρύκι
καί θά προβάλει μέ φτερά μία μέρα τό σκουλήκι.
Τότε, πουλί τό σερπετό, ποιός ξέρει
πού θά φτάσει!»

ἔγραφε στὸν
«Φωτεινό» του συμβολικά καί
προφητικά ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης γιὰ
τὸν δυναμισμό τοῦ λαοῦ μας.

Αὐτό συνέβη καί στίς μέρες μας μέ τὰ δύο μεγαλειώδη συλλαλητήρια. Σέ μία στιγμή, ὑπακούοντας στό κάλεσμα τῆς Γαλανόλευκης, ξεκινήσαμε ὅλοι μαζί γιὰ τό μεγάλο ραντεβού μέ τήν ἱστορία. Βιώματα ἀνεξίτηλα καί παραστάσεις ἐκπληκτικές γέμισαν τίς καρδιές μας. Ξαφνικά ἓνα ἑκατομμύριο Ἕλληνες στή Θεσσαλονίκη κι ἐνάμιση στήν Ἀθήνα ἐνωθήκαμε μέ ἡγέτη τή Γαλανόλευκη καί γίναμε μία ψυχή. Γιά μία ἀκόμη φορά ἀποδείξαμε ὅτι, ὅταν θέλουμε, μπορούμε ἐνωμένοι νά προχωρήσουμε.

Ὅλες οἱ λεωφόροι καί στά δύο συλλαλητήρια γύρω ἀπό τό σημεῖο συνάντησης καί οἱ πέριξ ὁδοί ἦταν πλημμυρισμένοι ἀπό σημαιοστολισμένο κόσμο πού μέ ἐνθουσιασμό τραγουδοῦσε καί βροντοφώναζε τήν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας μας, γιὰ νά φτάσει ἡ φωνή μας στά «ῶτα Κυρίου Σαβαώθ» καί νά γίνει ἴλεως στά νέα πάθη τῆς Μακεδονίας μας καί τοῦ ἔθνους μας. Ἦταν σάν μία ἐθνική γιορτή, μία πάνδημη παρέλαση, ἓνα ἱερό πανηγύρι. Ἦταν μία ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων, ἓνα ξύπνημα τῆς ἐλληνικῆς μας ταυτότητας, πού ἀντιστέκεται στὸν ὁδοστρωτήρα τῆς ἰσοπέδωσης τῶν ἐθνότητων καί στήν ἀνηλεῆ πολτοποίηση τῶν λαῶν, τήν ὁποία ἐπιβάλλει ἡ νέα Τάξη πραγμάτων καί ἡ σκοτεινὴ παγκοσμιοποίηση. Ἐκεῖ, στὸν Λευκὸ Πύργο, δίπλα στὸν στρατηλάτη διατρανώσαμε ὅτι ἡ Μακεδονία εἶναι Ἑλλάδα, νά ἀκούσει ὁ Μεγαλέξαντρος τὸν ἀναστεναγμὸ μας καί τό ἄδικο πού γίνεται εἰς βάρος μας καί νά

τόν σεργιανίσει στά πέρατα τοῦ κόσμου. Στή συνέχεια στό Σύνταγμα, στήν ἐπέ-
τειο τοῦ θανάτου τοῦ Γέρου τοῦ Μοριά,
τοῦ Κολοκοτρώνη.

“Ὅσοι συμμετείχαμε νιώσαμε σάν νά
μᾶς ἔγνεφε ἀπό μακριά τό πλῆθος τῶν
ἡρώων πού θυσιάστηκαν γιά τή φιλότιμη
Μακεδονία καί νά μᾶς περίμενε ἐκεῖ, στό
ιερό αὐτό προσκλητήριο. Μέ τά μάτια τῆς
ψυχῆς μας βλέπαμε νά μᾶς καλωσορί-
ζουν ὁ Παῦλος Μελάς, ὁ Γερμανός Καρα-
βαγγέλης, ὁ Αἰμιλιανός Γρεβενῶν, οἱ μάρ-
τυρες δασκάλες Βελίκα Τράικου, Αἰκατε-
ρίνη Χατζηγεωργίου, Ἀγγελική Φιλιππί-
δου καί τόσοι ἄλλοι ἐπώνυμοι καί ἀνώ-
νυμοι Μακεδονομάχοι. Πιστοί στό δικό
τους κάλεσμα ἀφήσαμε τούς καναπέδες
καί σπεύσαμε, γιά νά μπορούμε νά κοιτά-
ζουμε στά μάτια τίς γενιές πού ἔρχονται
γιά νά μπορούμε νά ἀφηγούμαστε στά
παιδιά μας τήν ἔνδοξη ἱστορία τῆς Μακε-
δονίας μας· γιά νά μπορέσουμε νά φυλά-
ξουμε σάν κόρη ὀφθαλμοῦ τή βαρειά
κληρονομιά αὐτῆς τῆς αἱματοβαμμένης
γῆς καί νά τήν κληροδοτήσουμε ἀνέγγι-
χτη καί ἀκέρια στά παιδιά μας· γιά νά
συνεχίσουμε νά αἰσθανόμαστε ἱερή συγ-
κίνηση γιά τό αἷμα πού ἔχυσαν τόσα παλ-
ληκάρια, ὥστε νά παραμείνει ἡ Μακεδο-
νία Ἑλλάδα· γιά νά μπορούμε νά βροντο-
φωνάζουμε μαζί μέ τόν Βαλαωρίτη: «Νιώ-
θω γιά σέ, πατρίδα μου, στά σπλάγχνα
χαλασμό».

Κοιτώντας γύρω σου τή λαοθάλασσα
διέκρινες σύν-“Ἕλληνες ὅλων τῶν ἡλι-
κιῶν -κυρίως νέους- ἀπό ὅλα τά κοινω-
νικά στρώματα, μέ ποικίλες πεποισίες,
πού ἔρχονταν ἀπό κάθε γωνία τῆς Ἑλλά-
δος, ἀλλά καί ἀπό τό Ἐξωτερικό, γιά νά
ἐκφράσουν τήν ἀγάπη τους γιά τήν Πα-
τρίδα καί τή Μακεδονία. Αὐτό εἶναι γνή-
σιος πατριωτισμός· δέν εἶναι ἐθνικισμός,
φασισμός ἢ ὅπως ἀλλιῶς θέλουν κάποιοι
-σκόπιμα προφανῶς- νά τό ὀνομάζουν!

Δόξα τῷ Θεῷ! Μετά τήν τόση προσπάθεια
ἀφελληνισμού καί ἀποχριστιανισμού τοῦ
λαοῦ μας «αὐτό τό βόιδι τό μανό» ἀντι-
στέκεται, ἀποδεικνύοντας ἔτσι ὅτι ἔχει
ἀκόμη ἰσχυρά ἀντισώματα. Μεγαλειῶδες
ἐπισφράγισμα ἡ ἀνάκρουση τοῦ ἐθνικοῦ
μας Ὑμνου, τόν ὁποῖο ὅλοι μαζί ψάλαμε.

Πολλά τά ἐμπόδια, ἀνελέητη ἡ προπα-
γάνδα γιά τή σπύλωση τῶν μεγαλειῶδων
αὐτῶν συνάξεων, πού σημαδεύουν τήν
ἱστορία. Ἀκόμη καί αὐτές οἱ δυνάμεις τοῦ
παρακράτους κινητοποιήθηκαν, γιά νά
ἐκφοβίσουν καί νά ἀποτρέψουν τήν προσ-
έλευση τοῦ πλῆθους. Δέν παρέλειψαν
-στό δημοκρατικό κι ἐλεύθερο κράτος
μας- νά ἀπαγορεύσουν στό πρῶτο συλ-
λαλητήριο τή διέλευση λεωφορείων ἀπό
τά διόδια τῶν Μαλγάρων. Ἀχρηστεύ-
θηκαν ἀκόμη καί τά κινητά μας τηλέφω-
να. Ἐκκωφαντική ὑπῆρξε ἡ ἀπουσία τῶν
ΜΜΕ, τά ὁποῖα ἐν τέλει προσπάθησαν νά
ὑποβαθμίσουν τό κύρος τῶν συλλαλητη-
ρίων, δίνοντας παραπλανητικά στοιχεῖα
καί γιά τά δύο! Κρίμα πού πληρώνουμε
γιά τήν ΕΤ, γιά νά παρουσιάζει τόσο δια-
στρεβλωμένα τίς ἀτόφιες καί αὐθεντικές
ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ. Ἐδῶ βρίσκεται ἐφαρ-
μογή ὁ ταλανισμός τοῦ προφήτη Ἡσαΐα:
«Οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλὸν καὶ
τὸ καλὸν πονηρὸν, οἱ τιθέντες τὸ σκότος
φῶς καὶ τὸ φῶς σκότος, οἱ τιθέντες τὸ
πικρὸν γλυκὺ καὶ τὸ γλυκὺ πικρὸν» (5,20).

Παρόλες τίς δυσκολίες γράψαμε μιά
σημαντικὴ σελίδα στή ροή τῆς ἱστορίας,
χωρὶς ὅπλα, ἀσπίδες καί ἐπιθέσεις, παρά
μόνον μέ τή Γαλανόλευκη! Στά σχέδια
τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, πού ὀρέγονται τήν
ἀποσταθεροποίηση τῆς χώρας μας, ἐμεῖς
προβάλλουμε τήν ἐνότητά μας. Ἐκεῖνοι
ἐπιδιώκουν τήν ἀποδόμηση τοῦ Ἑθνους
μας· ἐμεῖς ἀντιστεκόμαστε καί ἐνωμένοι
ἀποδεικνύουμε ὅτι μπορούμε νά οἰκοδο-
μήσουμε τή νέα Ἑλλάδα, χωρὶς τή μιζέρια
τοῦ παρελθόντος. Χρόνια εἴχαμε νά ζή-

σουμε τέτοια ιερή συγκίνηση. Ξαίζουν πράγματι πολλά συγχαρητήρια στους διοργανωτές για τον μακεδονίτικο αναβαπτισμό και την εθνική αφύπνιση που μας χάρισαν! Αλλά και σέ όλους τους Έλληνες, που στο κάλεσμα της πατρίδος έδωσαν δυναμικά τό «παρών» και τά ιερά αυτά συλλαλητήρια πήραν διαστάσεις μεγάλου θριάμβου.

“Όμως, ἄς μὴν ἐπαναπαυόμαστε! “Ένα σχέδιο διαμελισμοῦ τῆς πατρίδας μας μέ πρῶτο θύμα τῇ Μακεδονία ξεδιπλώνεται. Μία νέα ἐθνική προδοσία βρίσκεται σέ ἐξέλιξη, πού μακάρι νά ἀποτραπεί καί νά μὴν καταλήξει σέ ἐθνική τραγωδία γιά τῇ γονατισμένη οἰκονομικά πατρίδα μας. “Άς μὴ μᾶς λοιδοροῦν. Δέν παίζουμε «έν οὐ παικτοῖς». Τό ὄνομά μας δέν τό διαπραγματευόμαστε, δέν τό ἐκχωροῦμε, δέν τό θέτουμε πρὸς συζήτησι. “Ο ἐπεκτατισμός ἐπὶ θύραις!

Κι ἐμεῖς, Μακεδόνες καί Πανέλληνες, βαδίζοντας στά χνάρια πού ἄφησαν οἱ πρόγονοί μας ὀφείλουμε νά ὑπερασπίσουμε τὴν ἀκεραιότητα καί τὴν τιμὴ τῆς πατρίδας μας, ὅπως ἔλεγε καί ὁ στρατηγός Γιάννης Μακρυγιάννης: «“Όταν μοῦ πειράξουν τὴν πατρίδα καί τῇ θρησκεία μου, θά μιλήσω, θά ἐνεργήσω κι ὅ,τι θέλουν ἄς μοῦ κάνουν». Συνεχίζουμε, λοιπόν, τόν ἀγῶνα μας καί διακηρύττουμε πὼς ὅλοι οἱ “Έλληνες εἴμαστε ἐδῶ καί δέν θά ἀνεχτοῦμε καμία ὑποχώρησι. “Η Μακεδονία εἶναι Ἑλλάδα καί μόνον Ἑλλάδα καί μᾶς ἀνήκει. Ἀνήκει σέ ἐμᾶς, στὸν ἔντιμο καί εὐλογημένο λαό της καί ὄχι στοὺς πατριδοκάπηλους πολιτικούς της. “Η στάση μας στό θέμα αὐτό μᾶς ἀποκαλύπτει καί μᾶς κρίνει ἀπέναντι στὴν ἱστορία.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Τά παραλειπόμενα ενός συλλαλητηρίου (“Ο,τι δέν «ἔπιασε» ὁ φακός!)

Γιὰ τὴ Μακεδονία διαμαρτυρήθηκα πρώτη φορά τό 1992. Τότε ἤμουν φοιτήτρια.

Σήμερα ἐπανέρχεται τό ζήτημα στό προσκήνιο, 26 χρόνια μετά. Μά, πῶς νά αλλάξει ἡ ἱστορία σου, Μακεδονία μου; Μόνο, ἐγώ ἄλλαξα! Ἐσύ, Μακεδονία μου, ὄχι! Παραμένεις ἡ ἐλληνική δική μου γῆ.

Κι ἔτσι, νά 'μαι! Πάλι διαμαρτύρομαι!

Α. Θάλασσα τό πλήθος τῶν ἀνθρώπων! Μέ στριμώνχουν, μέ πιέζουν, ἀλλά κρατῶ τό χέρι τῆς δωδεκάχρονης θυγατέρας μου κι ἀπ' τήν ἄλλη τόν σύζυγο. Μαζί μας καί τό ἐξάχρονο νήπιό μας. Σκαρφαλωμένο στήν πατρική ἀγκαλιά, κοιτοῦσε θαμπωμένο τό παιδί. Γαλανόλευκες παντοῦ νά ἀνεμίζουν, δυνατὴ πατριωτική μουσική καί τραγούδια νά δονοῦν τόν ἀέρα. Ἀνθρωποὶ γύρω μας ἀναρίθμητοι νά μᾶς συμπιέζουν! Κατάπληκτα τά μικρά ματάκια κατέγραφαν τίς εἰκόνες!

Μακεδονία μου! Γιὰ τήν τιμή σου καί τή χάρη σου βγήκαμε ὅλοι σήμερα στόν δρόμο! Νά σέ ὑπερασπιστοῦμε θέλουμε μέ κάθε τρόπο!

Οἱ ὁμιλίες ἄρχισαν! Χαιρετισμοί καί βροχή τά χειροκροτήματα. Ἡ ἔνταση στή διαπασών, συνθήματα καί δυνατές φωνές παντοῦ. Καί τό μικρό παιδί, παρά τήν «κοσμοχαλασιά», ἔνιωθε ἀσφάλεια! Σκαρφαλωμένο στόν αὐχένα τοῦ πατέρα, ἀγκάλιασε τό πατρικό κεφάλι καί εἰρηνικό... ἀποκοιμήθηκε! Ἦταν ἀπόλυτη ἡ ἐμπιστοσύνη του: «Ὁ μπαμπάς μέ κρατάει!».

Ἄς ἦταν ἔτσι καί ἡ δική μου ἐμπιστοσύνη στά θεϊκά πατρικά χέρια! Ἄς ἔνιωθα κι ἐγώ τέτοια εἰρήνη μέσα στήν κοσμοχαλασιά τῶν καιρῶν μας, ἀφοῦ ξέρω ὅτι ὁ Πατέρας μου μέ κρατάει στήν ἀγκαλιά Του!

Ἀλλά καί στήν ἀγωνία τῆς Μακεδονίας, ἀνάλαβε Ἐσύ, Κύριε, τήν πατρίδα μας καί δώσε λύση μέ τή δική σου ἐπέμβαση!

Β. Μέσα στόν συνωστισμό ἔχασα τούς φίλους καί τά ἀδέλφια μου. Μαζί ξεκινήσαμε γιὰ νά φθάσουμε ἀπό τόν Ναό τοῦ Ἀγίου Δημητρίου στόν Λευκό Πύργο! Μόνο τήν οἰκογένειά μου εἶχα γύρω μου. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἄγνωστοι. Κι ἐγώ μιά ἄγνωστη ἀνάμεσά τους.

Μαζί τους φώναζα: «Κάτω τά χέρια ἀπ' τή Μακεδονία!». Μαζί μέ τήν ἄγνωστη γιαγιά πού στηριζόταν πάνω μου, μαζί μέ τά τρία παλληκάρια -φοιτητές

του Πολυτεχνείου, μου είπαν- μέ την τεράστια γαλανόλευκη στά χέρια καί τόν τέταρτο φίλο τους πού ήρθε από την Τρίπολη, μαζί μέ τόν καλοντυμένο νεαρό από τόν Πολιτιστικό Σύλλογο του χωριού «Άγρας» πού κρατούσε τό λάβαρο του συλλόγου τους στά χέρια, μέ τόν κύριο μέ τά μακριά μαλλιά καί τό τσιγάρο στό στόμα, μέ την έντονα βαμμένη κυρία καί την έκνευριστικά φλύαρη φίλη της, μέ..., μέ..., μέ...

Δίπλα μου ένας ψηλός 60άρης πάνω-κάτω. Κοιτούσε τή σημαιούλα μου αλλά καί φώναζε τά συνθήματα μέ παλμό!

- Θέλετε νά την κρατήσετε; του πρότεινα. Είστε πιό ψηλός από μένα καί θά φαίνεται καλύτερα.

- Εύχαριστώ! Εύχαριστώ πολύ! μου απάντησε μέ σπασμένα ελληνικά. Ήρθα από τή Γερμανία, ξέρετε, αποκλειστικά γιά τό συλλαλητήριο! Δέν φαντάζεσθε πόσο συγκινημένος είμαι! Τή σημαιούλα σας δέν θά την αποχωριστώ ποτέ! Θά την πάρω μαζί μου στή Γερμανία! Καί σκύβει καί τή φιλάει! Καί τότε πρόσεξα τά κατακόκκινα μάτια του καί τά μουσκεμένα μάγουλά του!

«Θεέ μου, τί ζούμε σήμερα!», άναρωτήθηκα. «Όλοι γύρω μου τόσο διαφορετικοί. Τίποτα δέν μās συνδέει. Τίποτε άλλο έκτός από τόν κοινό μας πόνο: Μήν πειράζετε, ξένοι, τόν τόπο μας!

Τίποτε άλλο έκτός από τόν κοινό μας πόθο:

Μήν παραχαράζετε την ιστορία!

Ή Μακεδονία εΐναι ελληνική.

«Άκουσε, Κύριε, τόν πόνο τών παιδιών σου, την κραυγή τών Έλλήνων!».

Γ. Άργά, τό βραδάκι επιστρέψαμε στό σπίτι μας. Κατάκοποι, διψασμένοι, πεινασμένοι. Πιάστηκε ή μέση, πάγωσαν τά πόδια, βράχνιασε ή φωνή, μούδιασε ό αύχένas του μπαμπά, αλλά σέ όλα τά πρόσωπα ή ικανοποίηση ήταν έντονα ζωγραφισμένη. Έπιτελέσθηκε τό καθήκον!

Τό τρίτο μου παιδί όλες τίς ώρες κρατούσε τό μεσαίο κοντάρι ενός χειροποίητου πανώ. «Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ», έγραφε.

- Παιδάκι μου, σέ θαύμασα! Τόσες ώρες δέν κουράστηκες νά τό κρατάς;

- Τί λές, μαμά; Γιά τή Μακεδονία μας; Χαλάλι ό κόπος!

Τρεΐς μέρες πονούσαν τά χέρια του!

«Μακεδονία μας, θά κάνω τά πάντα γιά νά σέ φυλάξω!».

Δ. Τακτοποιήσαμε τά παιδιά μέ φαγητό, πλυσίματα κτλ. καί τηλεφώνησα στήν ήλικιωμένη μητέρα μου. Ή καρδιά της χτυπάει σάν 18χρονης κοπελίτσας, αλλά τά 80 χρόνια ποδαράκια της δέν τής επέτρεψαν νά παρευρεθεῖ στό συλλαλητήριο.

- Τά εἶδαμε ὅλα, παιδάκι μου, ἀπό τήν τηλεόραση! Καθίσαμε μαζί μέ τόν πατέρα σου καί παρακολουθήσαμε κάθε λεπτό.

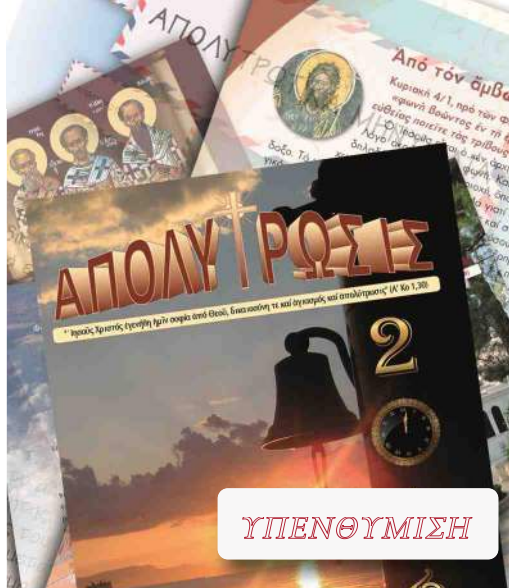
Τά τραγούδια, τούς χαιρετισμούς, τίς ὁμιλίες! Πέρασα, ὅμως, παιδάκι μου, μεγάλη ἀγωνία: «Μή βρέξει, Παναγιά μου, ὁ οὐρανός!». Μιά πήγαινα στήν ὁθόνη καί μία ἔτρεχα στά εικονίσματα. «Κράτα, Παναγιά μου, τόν οὐρανό! Μήν ρίξεις, Χριστέ μου, βροχή! Νά τελειώσουν πρῶτα, σέ παρακαλῶ!». Ἄναψα τό καντηλάκι μου ἀπό πρωί-πρωί, καί θυμιάτιζα συνέχεια.

- Γλυκεριά μου μάνα! Αὐτά τά μετόπισθεν ἔφεραν τέτοιο ἀποτέλεσμα. Αὐτά τά μετόπισθεν κρατᾶνε τούς ἀγῶνες! Νά μοῦ ζήσεις, μάνα!

Μικρές θυσίες ἤ μεγαλύτερες καί τέτοια μετόπισθεν, δέν μπορεῖ, Κύριε, θά μᾶς ἀκούσεις!

Φύλαξε τή γῆ τῆς Μακεδονίας μας!

Χ.Δ.

Ἡ ἡμερομηνία λήξης τῆς συνδρομῆς σας ἀναγράφεται στόν φάκελο τοῦ περιοδικοῦ, στήν ἐτικέτα μέ τό ὄνομά σας, πάνω δεξιά.

Ἡ ἐτήσια συνδρομή παραμένει στά 10€ καί μπορεῖτε νά τήν ἐξοφλήσετε:

- ✓ στά Γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ, Πέλοπος 7, Θεσσαλονίκη
- ✓ στό Βιβλιοπωλεῖο «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ», Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
- ✓ μέσω Τραπεζῆς, ἀρκεῖ νά μᾶς ἀποστείλετε ἀντίγραφο τῆς τραπεζικῆς ἀπόδειξης μέ τό ὄνομά σας στό fax 2310 270630
- ✓ ἢ στή διεύθυνση Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ», Πέλοπος 7, Τ.Κ. 546 33, Θεσσαλονίκη.

Γιά ὅποιοδήποτε πρόβλημα σχετικά μέ τήν ἀποστολή τοῦ περιοδικοῦ ἐπικοινωνήστε μέ τά Γραφεῖα στό τηλ. 2310 270630.

Γλώσσα καί Παιδεία κατά τούς Τρεῖς Ἱεράρχες

Στήν κατάμεστη αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητός μας ἔγινε καί φέτος ἡ καθιερωμένη πλέον ἑορταστική ἐκδήλωση γιά «τούς Τρεῖς Μεγίστους Φωστήρας τῆς Τρισηλίου Θεότητος». Τήν ἐκδήλωση, πού εἶχε ὡς κεντρικό θέμα «Ἡ Γλώσσα καί ἡ Παιδεία κατά τούς Τρεῖς Ἱεράρχες», ἐπιμελήθηκαν οἱ νεότεροι θεολόγοι τῆς Ἀδελφότητός μας. Τά ἀποσπάσματα, ἀπό τά ἔργα τῶν τριῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀκούστηκαν κατέδειξαν τήν ἀγάπη τους γιά τήν ἑλληνοχριστιανική Παιδεία καί τίς θέσεις τους γιά τή χρήση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας.

Μετά τήν παρουσίαση τιμήθηκε μέ εἰδική τιμητική πλακέτα ὁ κ. Κωνσταντῖνος Καρακόλης, σεβαστός καί πολίος ἐκπαιδευτικός, φιλόλογος καί θεολόγος, ὁ ὁποῖος ἐπί σειρά ἐτῶν δίδαξε τά θεῖα γράμματα στίς αἰθουσες τῆς Ἀδελφότητος. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι μέ τό καρδιακό χειροκρότημά τους ἐπιβεβαίωσαν τήν ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου γιά τήν τιμητική αὐτή διάκριση. Τή σε-

μνή τελετή ἔκλεισε μέ ἐπίκαιρο μήνυμα ἀπό τίς διδασχές τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁ πνευματικός τῆς Ἀδελφότητος π. Μιχαήλ. Στόν τιμηθέντα Εὐχήθηκε νά συνεχίσει νά ἐργάζεται στόν ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου, τώρα μάλιστα πού ἡ ἐμπειρία του καί ἡ ἐνασχόλησή του μέ τούς σύγχρονους Ἀγίους τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει ἀπό τήν πλευρά του ἐνταθεῖ καί ἡ συνεχῆς καί ἀδιάλειπτη προσευχή ἔχει γίνεи χαρακτηριστικό τῆς ζωῆς του.

Καλό ἀγῶνα!

Τήν Κυριακή τῆς Τυρινῆς, ὅπως ἔχει καθιερωθεῖ τά τελευταῖα χρόνια, πραγματοποιήθηκε γενική σύναξη τῶν Μαθητικῶν Ὁμάδων τῶν ἀγοριῶν τῆς Ἀδελφότητός μας. Μετά τόν Ἑσπερινό τῆς συγχωρήσεως πού τελέστηκε ἀπό τόν π. Μιχαήλ, ἀκολούθησε ἑορταστικό πρόγραμμα μέ παιχνίδια, τραγούδια, σχετικές προβολές, θεατρικό καί κεράσματα. Ἡ χαρούμενη καί ζεστή ἀτμόσφαιρα τῆς ἐκδήλωσης, τόνωσε τήν ἐπιθυμία νά ἀποτελέσει ἡ φετινή Σαρακοστή ξεχωριστή ἐμπειρία γιά πιό ἐντονό πνευματικό ἀγῶνα.

Τό θαῦμα τοῦ Ἀι-Γιώργη

Ἦταν ὁμορφη ἢ Σκεύω, ἢ πιό ὁμορφη κοπέλα τοῦ χωριοῦ. Μά ἦταν καί φρόνιμη. Εἶχε μία σπάνια σύνεση καί φρονιμάδα. Κι ὅταν σ' ἔ-

ναν ἄνθρωπο συν-

τροφιαστά καί ταιριαστά

πάνε ἢ ὁμορφάδα μέ τή φρονιμάδα κι ὅταν ἀκόμα περισσότερο αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνα δεκαοκτάχρονο κορίτσι, τότε δέν περνάει ἀπαρατήρητο· τότε γίνεται μία περιζήτητη νύφη πού εἰσπράττει τήν ἐκτίμηση καί τήν ἀγάπη ἀλλά καί τόν φθόνο καί τή συκοφαντία.

Ὁ τοῦρκος τσαούσης, ἔξυπνος καί ἀπό φυσικοῦ του δίκαιος ἄνθρωπος, τό εἶχε ἀντιληφθεῖ ἀπό καιρό πώς ἡ Σκεύω κινδύνευε. Μέσα στήν καλοσύνη καί τήν ἀπλότητά της δέν μπορούσε νά ὑποπτευθεῖ ὅτι τά «πήγαινε-ἔλα» τοῦ πατέρα της στό ἀρχοντικό τοῦ ἀγῶ δέν ἦταν καί τόσο ἀθῶα. Ὅτι ὁ τόσος ξαφνικός θαυμασμός τοῦ κύρ Λάμπρου στό πρόσωπο ἐκείνου πού πρίν λίγο καιρό ὁ ἴδιος ἀποκαλοῦσε «δυνάστη» καί «τύραννο» δέν ἦταν τό πιό φυσιολογικό πράγμα. Τό ψυλλιάστηκε ὁ Ὁμέρ, μά ἡ θέση του ἦταν πολύ λεπτή. Τί νά ἔλεγε; Σέ ποιόν νά τό ἔλεγε; Ἡ μόνη μέ τήν ὁποία ἴσως μπορούσε νά μιλήσει ἦταν ἡ Λάμπραινα, μά δέν ἦταν σίγουρος πώς καί κείνη δέν συμφω-

νοῦσε μέ τόν ἄντρα της.

Τή Σκεύω ὁ Ὁμέρ τή γνώριζε ἀπό τότε πού γεννήθηκε κι ἦταν κάτι παραπάνω ἀπό βέβαιος πώς ποτέ δέν θά δεχόταν νά πάρει Τοῦρκο γιά ἄντρα. Καί τό καταλάβαινε αὐτό ὁ τσαούσης. Δέν ἦταν μόνο τό αἷμα πού τή χώριζε ἀπό τόν λαό του, ἦταν κι ἡ πίστη! Καί μπορεί μέν κάποιοι νά ἦταν τῆς ἀποψης τί Χριστός τί Ἀλλάχ, μά τούς ἔξερε καλά τούς Ρωμιούς· ὅσοι πίστευαν δέν ἀλλαξοπιστοῦσαν οὔτε καί μέ τή φοβέρα τοῦ μαχαιριοῦ. Τόσες καί τόσες κοπέλες προτίμησαν τόν θάνατο ἀπό τό νά παντρευτοῦν Τοῦρκο. Ἀκόμα καί στίς περιπτώσεις πού ἡ ἀγάπη τοῦ Τοῦρκου ἔφτανε νά τίς παρακαλάει νά δεχτοῦν κι ἄς μὴν ἀλλάζαν τήν πίστη τους, ἀκόμα καί τότε σπάνια ὑποχωροῦσαν. Τό ἔξερε ὁ Ὁμέρ κι ὅσο κι ἂν τόν ἔτρωγε ὁ καημός της, ποτέ δέν θά τήν ἔφερνε σέ δύσκολη θέση. Ποτέ δέν θά τῆς τό ἔλεγε!

Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο πιό συχνά ἔβλεπε ὁ Ὁμέρ τόν Λάμπρο στό κονάκι τοῦ ἀγῶ. Ἄν ὁ ἀγῶ δραςκελοῦσε τό κατώφλι τοῦ Λάμπρου, τά πράγματα πιά δέν θά μπορούσαν νά διορθωθοῦν. Κι ὁ Ὁμέρ ἦταν σίγουρος γιά τό κακό πού θά γίνει.

Στάθηκε ἀναποφάσιτος ἔξω ἀπό τήν ἐκκλησιά τοῦ Ἀι-Γιώργη. Δέν θά μιλοῦσε σέ ἄνθρωπο, μά στόν καβαλάρη ἅγιο. Πολλές φορές ἄκουσε κι ἀπό τή μάνα του κι ἀπό τή γιαγιά του πώς ὁ Ἀι-Γιώργης ἔκανε θαύματα καί στούς Τοῦρκους. Μά καί πάλι, ἂν τόν ἔπιανε τό μάτι κάποιου πού τόν ἐχθρεύονταν μέσα στήν ἐκκλησιά τῶν Ρωμιῶν;

-Καλησπέρα, τσαούση μου!

Ἡ φωνή τοῦ παπᾶ Ἀρσένη τόν ξάφνιασε.

- Καλησπέρα, ἀφέντη μου, ἀπάντησε σεβαστικά ὁ Ὁμέρ.

- Θέλεις κάτι; τόν ρώτησε μέ ἐνδιαφέρον ὁ παπάς.

- Ναί, ἀφέντη μου. Νά μοῦ ἐπιτρέψεις νά μπῶ στήν ἐκκλησιά. Θέλω νά παρακαλέσω γιά κάτι τόν ἅγιο.

Ἄνοιξε μέ τό μεγάλο κλειδί τήν βαρειά ξύλινη πόρτα καί ἔβαλε μέσα τόν Ὁμέρ ὁ παπᾶ Ἀρσένης. Ἐκεῖνος πῆγε καί γονάτισε δειλὰ κάτω ἀπό τό εἰκόνισμα. Ἐμεινε γιά λίγη ὥρα γονατισμένος ὁ Ὁμέρ κι ὕστερα σηκώθηκε, ἔβγαλε ἕνα χρυσό νόμισμα καί τό ἄφησε στά πόδια τοῦ Ἀγίου.

- Θέλεις νά μοῦ πεῖς κι ἐμένα τί σέ βασανίζει, μήπως μπορῶ νά βοηθήσω;

Ἡ φωνή τοῦ παπᾶ ἔκανε τά μάτια τοῦ Ὁμέρ νά λάμπουν! Μά βέβαια, ποιός ἄλλος θά μπορούσε νά βοηθήσει καλύτερα ἀπό τόν παπᾶ Ἀρσένη;

Κάθισε καί τοῦ εἶπε τούς φόβους του ὁ Ὁμέρ, τοῦ μίλησε γιά τή βεβαιότητα πιά πού εἶχε ὅτι ὁ Λάμπρος παζάρεψε τή Σκεύω στὸν ἀγά δίχως ἐκείνη νά ξέρει τίποτε καί πῶς ὅπου νά ναι τό πράγμα θά ἦταν τελειωμένο.

- Καί γιατί σέ ἀπασχολεῖ ἐσένα τόσο, τσαούση μου; τόν ρώτησε ἀναπάντεχα ὁ παπάς κι ἐκεῖνος τὰ ἔχασε.

Χαμογέλασε καλοσυνάτα ὁ παπα-Ἀρσένης.

- Πάντα ἦσουν δίκαιος Ὁμέρ καί εἶχες μιά συμπάθεια στοὺς Ρωμιούς καί γι' αὐτό ὅλοι μέσα στό χωριό σ' ἀγαπᾶνε, συνέχισε κοιτάζοντάς τον στά μάτια. Ἐκεῖνο ὅμως πού δέν ξέρεις εἶναι πῶς...

Σταμάτησε ὁ παπάς καί ζύγισε ξανά αὐτό πού πῆγαινε νά κάνει.

- Θέλεις νά μοῦ πεῖς κάτι, ἀφέντη;

- Συμπαθεῖς, γιέ μου, τούς Ρωμιούς, γιατί κι ἐσύ Ρωμιός εἶσαι! Κι ὄχι μόνο

Ρωμιός, μά καί βαπτισμένος Χριστιανός!

Κοίταξε μέ μάτια ὀρθάνοιχτα τόν παπᾶ-Ἀρσένη ὁ Ὁμέρ.

- Μοῦ τό ἐμπιστεύτηκε λίγο πρὶν πεθάνει ὁ πατέρας σου. Σέ ἄρπαξε μικρό παιδί ἀπό ἕνα μακρινό νησί καί σέ ἔφερε ἐδῶ, γιατί ἡ μάνα σου δέν τοῦ ἔκανε παιδί.

- Τό ξέρει ἄλλος στό χωριό, ἀφέντη μου;

- Τό ξέρει... τό ξέρει, γιέ μου, ἡ Σκεύω! Νόμισε, πίστεψε γιά μιά στιγμή πῶς τήν κοίταξες μέ συμπάθεια καί κάποιες κοπέλες τοῦ χωριοῦ μας τῆς εἶπαν πῶς σέ ἄκουσαν νά λές πῶς τή θέλεις γιά γυναῖκα σου καί ἦρθε μέ ἀγωνία νά μοῦ τό πεῖ, γιατί ἡ Σκεύω ποτέ δέ θά ἔπαιρνε Τοῦρκο! Τῆς εἶπα, λοιπόν, τήν ἀλήθεια καί νά σοῦ πῶ κάτι, γιέ μου; Χάρηκε!

Τό ὄνομά σου εἶναι Γιώργης! Γι' αὐτό, Γιώργη μου, πῆγαινε, πάρ' την καί πῆγαινε στό νησί σου καί παντρεύσου την σέ μιά ἐκκλησιά τοῦ Ἀι-Γιώργη.

- Κι ὁ ἀγάς; Ἄν τό θεωρήσει προσβολή καί...

- Τόν πρόλαβε ὁ Ἀι-Γιώργης! Θά πιστεύει πάντα πῶς ἕνας ἄλλος Τοῦρκος ἄρπαξε τή Σκεύω κι ἔφυγε. Μέ ποιόν θά τὰ βάλει;

Τήν ὥρα πού ὁ ἀγάς ἔκλεινε συμφωνία μέ τόν Λάμπρο νά ἔρθει στό σπίτι του τήν ἐπόμενη μέρα νά τοῦ ζητήσῃ τή Σκεύω, ἡ Σκεύω καβάλα στ' ἄλογο τοῦ Γιώργη, μέ τήν εἰκόνα τοῦ Ἀι-Γιώργη στήν ἀγκαλιά ἔφευγε μακριά ἀπό τόν θάνατο. Γιατί ἂν ὁ Ἅγιος δέν ἔκανε τό θαῦμα του, ἡ Σκεύω θά προτιμοῦσε τόν θάνατο ἀπό ἕναν τέτοιο γάμο. Κι ὁ Γιώργης εὐλογοῦσε τήν ὥρα πού μπῆκε μέσα στήν ἐκκλησιά κι εὐγνωμονοῦσε τή μάνα του καί τή γιαγιά του πού τοῦ ἔλεγαν πῶς ὁ Ἅγιος κάνει θαύματα καί στοὺς Τοῦρκους!

E.B.

Συζητώντας τά γεγονότα...

Παγκόσμια ημέρα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας

Ἡ 9η Φεβρουαρίου ὀρίστηκε καί μέ ΦΕΚ ὡς Παγκόσμια Ἡμέρα Ἑλληνικῆς Γλώσσας, σύμφωνα μέ ἀνακοίνωση τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν. Ὁ ὑφυπουργός Ἐξωτερικῶν ἔκανε τήν ἐξῆς δήλωση: «Μέ ἀριθμό φύλλου 1384 καί ἡμερομηνία 24 Ἀπριλίου 2017, δημοσιεύθηκε στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ Κοινή Ὑπουργική Ἀπόφαση γιά τήν καθιέρωση τῆς Παγκόσμιας Ἡμέρας τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας. Ἡ καθιέρωση τῆς Παγκόσμιας ἡμέρας Ἑλληνοφωνίας εἶναι πλέον γεγονός. Τελείωσε μία ἐκκρεμότητα ἀπό τό 2014. Ἐπίσημη ἡμέρα ὀρίστηκε ἡ 9η Φεβρουαρίου, ἡμέρα πού τιμοῦμε τή μνήμη τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ Διονυσίου Σολωμοῦ». Ἀξίζει νά προβληθεῖ μέ στοχευμένες καί συντονισμένες δράσεις σέ ὅλο τόν κόσμο ἡ ἐλληνική γλώσσα καί εἶναι στό χέρι μας νά τό πραγματοποιήσουμε. Ἡ τυφλή καί κωφάλαλη φιλέλλην Ἔλεν Κέλερ ὑποστήριζε ὅτι «ἄν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τό βιολί εἶναι τό τελειότερο μουσικό ὄργανο, τότε τά Ἑλληνικά εἶναι τό βιολί τῆς σκέψης»... Μία τέτοια πρόκληση ἄς μή μᾶς ἀφήσει ἀδιάφορους!

Γηράσκουσα Ἑλλάδα

Σύμφωνα μέ ἔρευνα τῆς Eurostat,

τό 2015 οἱ γεννήσεις στήν Ἑλλάδα μειώθηκαν κατά 10,2% συγκριτικά μέ τό 2001, ἐνῶ στή Σουηδία καί στήν Τσεχία σημειώθηκε αὔξηση ἄνω τοῦ 22%. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι κάτω τοῦ μέσου ὁρου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνωσης στίς γεννήσεις. Ὅπως προκύπτει μάλιστα ἀπό τά καταγεγραμμένα στοιχεῖα τῶν ληξιαρχείων τῆς χώρας, τά τελευταῖα χρόνια οἱ θάνατοι τίς ὑπερβαίνουν. Ἡ αὔξηση τοῦ ρυθμοῦ γήρανσης τοῦ πληθυσμοῦ κατατάσσει τή χώρα μας στήν πρώτη θέση γηραιότητας στήν Εὐρωπαϊκή Ἑνωση. Καί λιγότερες γεννήσεις καί πρῶτοι σέ ρυθμό γήρανσης καί σέ ἐκτρώσεις.

Κάτι πρωτιές πού ἔχουμε!!!!...

Ποιοί εὐνοοῦνται

Μειώσεις ἕως καί 32% στά ἐπιδόματα πού ἔπαιρναν ἀπό τό κράτος θά δοῦν τρίτεκνοι καί πολύτεκνοι.

Τό «ψαλίδι» ἀφορᾷ ὅσους ἔχουν εἰσοδήματα ἄνω τῶν 20.000 εὐρώ (περίπου 54.000 οἰκογένειες), τήν ὥρα πού 12.000 οἰκογένειες (κυρίως τρίτεκνων) μέ εἰσοδήματα ἀπό 34.000 εὐρώ καί ἄνω χάνουν ἐντελῶς τό ἐπίδομα.

Στόχος τῆς συμφωνίας πού ἐπιτεύχθηκε μέ τούς δανειστές εἶναι ἡ στήριξη τῶν οἰκογενειῶν μέ ἕως δύο παιδιά, ἀλλά καί τῶν τρίτεκνων καί πολύτεκνων οἰκογενειῶν μέ χαμηλά εἰσο-

Συζητώντας τά γεγονότα...

δήματα. Συγκεκριμένα, κερδίζουν όλες οι οικογένειες με 1-2 παιδιά (δηλαδή οι 681.000 σέ σύνολο 800.000 καί πλέον δικαιούχων), ένώ εύνοείται καί ή πλειονότητα τών μονογονεϊκών οικογενειών. Ποϋ όδηγούμαστε; Όφείλει ή ελληνική πολιτεία νά προβεί άμεσα στή λήψη δημογραφικών κινήτρων-μέτρων γιά τήν άναχαίτιση τής δημογραφικής κατάρρευσης τής Έλλάδος καί τής άθέατης γενοκτονίας.

Ή κατά Χριστόν φιλανθρωπία

Δέν είναι ό μοναδικός ποϋ προσφέρει κάτι άπό τήν τεράστια περιουσία του γιά τήν άνακούφιση τών άναγκασμένων... Αυτό ποϋ τόν ξεχωρίζει είναι ή διάθεση καί τό κίνητρό του. «Έχω κερδίσει άρκετά χρήματα γιά νά σιτίσω όλόκληρη τή Σερβία. Νομίζω ότι τό άξιζουν, μετά τήν ύποστήριξη ποϋ έλαβα άπό αυτούς». Ός άνάγκη νά έκφράσει τήν εύγνωμοσύνη του στόν λαό του νιώθει τήν ποικίλη φιλανθρωπική προσφορά του ό τενίστας Νόβακ Τζόκοβιτς. Άπό ποϋ άντλεί αύτή τήν ποιότητα τών αισθημάτων του; «Πρώτα άπό όλα είμαι όρθόδοξος χριστιανός καί μετά άθλητής», άποκαλύπτει ό ίδιος. Καί σημειώνει ότι ή πίστη του είναι τό πολυτιμότερο ποϋ έχει καί σαφώς ύπερβαίνει σέ άξία τούς 68 τίτλους καί τά 12 Γκράντ Σλάμ ποϋ έχει κερδίσει

μέχρι τώρα στήν καριέρα του.

Ή, όχι κι έτσι!

Έρευνα τοϋ Πανεπιστημίου North-eastern τής Βοστώνης, μέ έπικεφαλής τόν καθηγητή Τζάκ Λέβιν, έδειξε πώς οι άνθρωποι συμπονοϋν περισσότερο τά σκυλιά παρά τούς ανθρώπους. Έξαιρεση άποτελοϋν τά μωρά ποϋ -εύτυχώς- είναι πρώτα στή «λίστα συμπόνιας». Παλιότερες έρευνες έδειξαν πώς οι άνθρωποι ήταν πιό πρόθυμοι νά προβοϋν σέ δωρεά χρημάτων γιά νά βοηθήσουν ένα σκυλί, παρά έναν άνθρωπο (βλ. protothema.gr). Κι ένώ γύρω μας οι ένδεείς πληθαίνουν, τά συμπαθη -κατά τά άλλα- τετράποδα άπολαμβάνουν «άνθρωπινη ζωή» σέ αντίθεση μέ τή λαϊκή ρήση ποϋ πλέον ταιριάζει περισσότερο σέ άνθρωπο...

Καλό νά είναι κάποιος φιλόζωος μέ μέτρο, καλύτερο, όμως, νά είναι φιλάνθρωπος χωρίς όρους, άγιο δέ νά είναι φιλόθεος χωρίς όρια... Δική μας ή έπιλογή!

Έξώφυλλο

Τοιχογραφία στή Λιτή τοϋ Καθολικού τής Ή. Μ. Εύαγγελισμού τής Θεοτόκου, Όρμύλια Χαλκιδικής.

